

Kurkijokelainen

Kurkijokelaisen, hiitolaisen ja karjalaisen hengen vaali ja ajankohtaisten kysymysten selvittäjä

×

Nro 24 • Perjantaina 14. joulukuuta 2007

58. VUOSIKERTA

Irtonumero 2 € (sis. alv 22 %)

Toivotamme kaikille lukijoillemme ja yhteistyökumppaneillemme

Oikein Hyvää ja Rauhallista Joulua!

Kurkijoki-Säätiö

Kurkijokelainen

Tyhjä piha

Kulkee jouluna aina ajatukset
tuonne lapsuuden Karjalaan.
Sieltä parhaimmat joulumuistot
saimme mukaan me aikanaan.

Lumi valkea allensa peittää
kotirauniot rakkaimmat,
Kirkkaat tähtöset valoa heittää
kullaten pihat, maisemat.

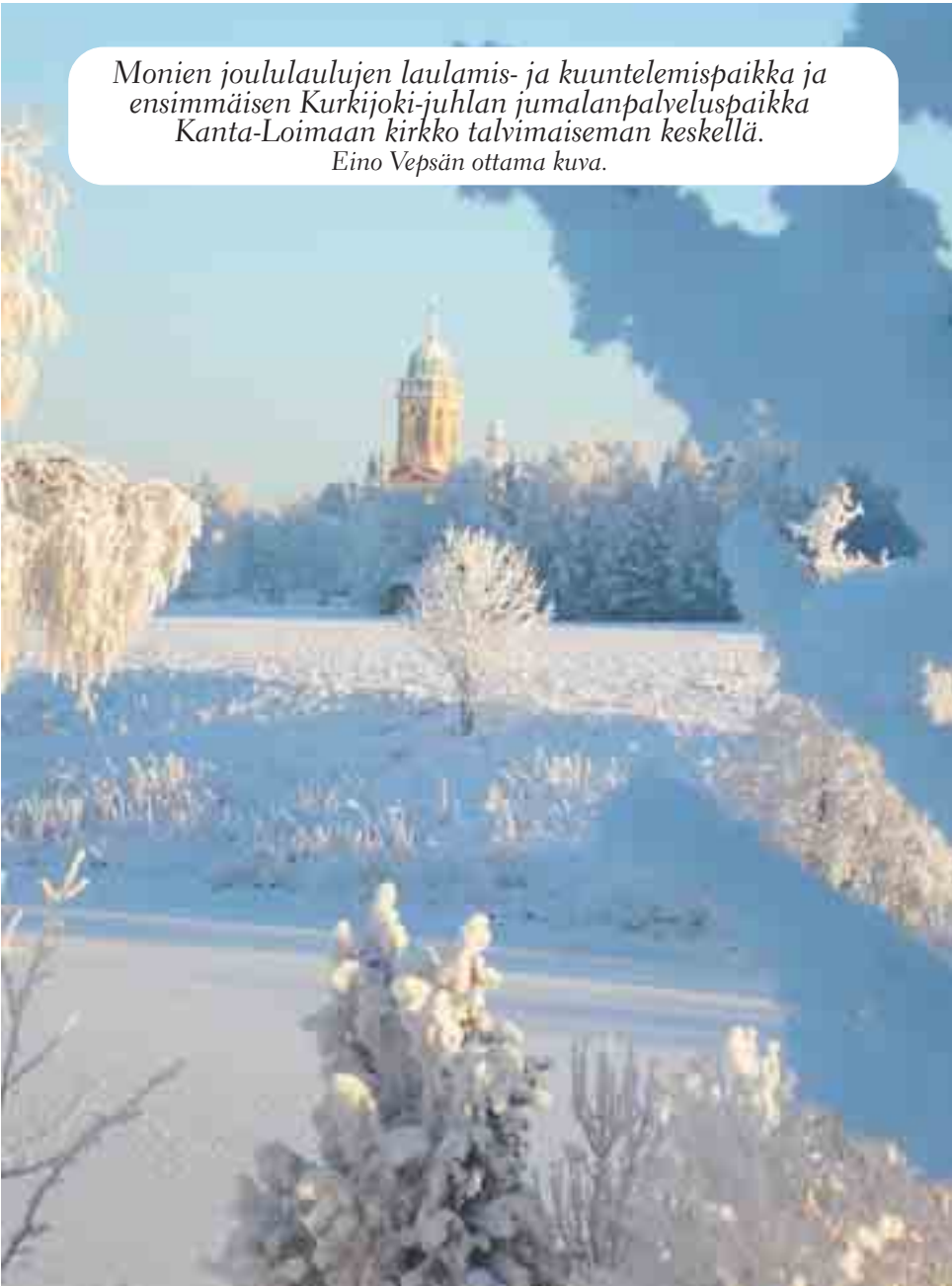
Kuka linnuille laittaisi lyhteen,
joka joulun tois tullessaan,
tulen sytyttäis kynttilään yhteen
säteet pimeään loistamaan?

Joulurauha on kuitenkin siellä,
vaikkei näy yhtään kulkijaa.
Jalanjalkia ei kotitiellä,
pihan peittää vain lumi, jää.

Terttu Ketola

Monien joululaulujen laulamis- ja kuuntelemispaikka ja ensimmäisen Kurkijoki-juhlan jumalanpalveluspaikka Kanta-Loimaan kirkko talvimaiseman keskellä.

Eino Vepsän ottama kuva.

Joulumaassa

Itsekkyyn hallitessa
arkipäiväin maailmassa

Sydämeni ajankuvassa
kotoisessa joulumaassa

Tässä nyt seniori-iässä
muistellen elontaivalta

Lapsuusajan rikkauten
perinteestä matkaevästä

Johdannasta tutkain teiltä
uskollisuuteen vähässä

Kiittäen jouluista jokaisesta
kirkastuvain päiviin valosta

Työstä leivän riittämstä
hyvän kunnon kestävästä

Jaakko Louhi

Sivuillamme
TÄNÄN mm.

Pitäjäjuhla 9.-10.8.2008	3
Kylliäiset juurillaan	4
Nuorten sivu	5
Kurkijoki-Seuran joulujuhla	6
Herkkiä hetkiä Kurkijoella	7
Joulutervehdykset	8
Räsäset Kurkijoella, osa 4	10-11

Seuraavat Kurkijokelaiset ilmestyvät

28.12.2007, 11.1.2008, 25.1.2008,...

Kauneimmat joulurunot

Lähes kaikille meille ovat 'Kauneimmat joululaulut' tulleet tutuiksi ja jopa toivoituiksi tilaisuuksiksi, jonne kokoontuu vuodesta toiseen suuret määrät seurakuntalaisia laulamaan sydämensä kyllyydestä noita rakkaita ja herkkiä jo lapsena opittuja joululauluja. Se on hyvä asia. Mutta missä viipyvät 'Kauneimmat joulurunot'?

Meidän mieliimme on myös painunut monia jouluisia runoja, jotka niin hienolla tavalla tuovat joulun sanoman sisimpäämme. Runoilijat ovat herkästi aistivina tunneihmisinä kirjoittaneet runoja, jotka ovat myös tulleet meille tärkeiksi. Ja siihen on ratkaisevasti vaikuttanut sanoman sisältö ja sijoitus aikaan, siihen ympäristöön, joka koskettaa ja joka on meille tullut rakkaaksi ja kiehtovaksi ja kaipausta herättäväksi. Mielestäni joulun aikaan sopisivat myös sellaiset yhdistetyt ti-

laisuudet, joissa olisi molempia, sekä lauluja että runoja.

Minua koskettavista joulurunoista voisin mainita esimerkiksi Yrjö Jylhän Pyhä yö ja Kaarlo Sarkian Lapsuuden joulu. Jylhän runo vie meidät sodan aikaiseen jouluun rintamalle sotilaiden pariin. Miehet ovat kaukana kodeistaan vihollisen tulituksen keskellä. Sieläkin heille tulee mieleen kodin joulut, joista heillä ei ole kuin muistot mukanaan siellä vartiopaikoillaan, jossa

*"Monta paimenta parrakasta
lumessa seisoi ja vartioi,
vartioi sitä pientä lasta
petojen saaliiksi
joutumasta..."*

Runon lopussa joulun tähti vie nämä parrakkaat soturit sinne kotiin, oman perheen luo, jossa vaimo ja

lapset kaipaavat isää yhtä paljon:

*"...ja meidät kaikki se kotiin johti,
se tähti suurempi muita."*

Meille karjalaisille lapsilekin tuo joulun tähti viitoitti tien omaan kultaiseen kotiin, joka oli pitänyt jättää "petojen saaliiksi". Sarkian jouluruno johdattaa meidät rakkaisiin ja mieliimme painuneisiin lapsuutemme jouluihin ja kodin lämpöön.

Runoilija luo melkein käsin kosketeltavan tunnelman niistä jo kaukaisista, mutta silti erittäin läheisistä jouluista, jolloin äiti "valkoista puuroa keittää". Sarkia myös puhuu joulun katoamattomista haltijoista, isästä ja äidistä, sekä lopettaa runonsa pyyntöön:

*"...Tule, äiti, lietesi luo,
tule penkilles, taatto."*

Eino Vepsä

14.12.2007

Joulukiireestä joulurauhaan

Elämme jälleen jännittäviä aikoja. Olenkohan ollut tänä vuonna tarpeeksi kiltti? Ehtiiköhän joulupukki tänä vuonna meille sisälle? Saanko lahjoja, joita olen toivonut ja joista pukille kirjoitin? Kannattaa yrittää olla kiltti ja tehdä, niin kuin äiti käskää...

Toivottavasti kaikesta yllä olevasta lapsi ei saa stressiä, sillä vähemmästäkin jännittämisestä voisi väsyä. Miten me aikuiset saisimme joulumielen ja vähän lapsen uskoa joulutouhuun, silti kaikesta tohinasta stressaantumatta? Minkä haluaa joulussaan säilyttää, mikä perinteissä miellyttää? Entä mikä tuntuu turhalta ja voisi jo jättää unholaan? Siinäpä sitä on miettimistä – vuodesta toiseen.

Minua on kiehtonut jo vuosia ja miellyttää edelleen Marttaliiton järkevä toteamus: ”Jouluksi ei tarvitse siivota komeroita, ellei aio viettää niissä jouluaan.” Mikä stressin vähentäjä tuokin lause oli, kun sen ensimmäisen kerran kuulin. Olinhan minäkin kotona oppinut, että kaikki paikat piti juuri jouluksi siivota. Kun siivottavaa (ainakin työssä käyvälle naiselle) kertyy ihan tarpeeksi ilman kome-rosiivoustakin, niin todella mukavalta tuntui, kun sai oikein ”luvan perästä” jättää sen osan työlistalta pois.

”Tuiki, tuiki, tähtönen, iltaisin sua katselen. Korkealla loistat vaan, katsot alas maailmaan. Tuiki, tuiki, tähtönen, iltaisin sua katselen.”

Lähes jokaisen joulun alla teen oikein listan kaikesta siitä, mitä olen ajatellut tehdä. Ja joka kerran arvioin ehtimiseni ja jaksamiseni väärin. Aina tulee joko kauhea kiire tai sitten joudun jättämään sovinnolla osan suunnittelemistani töistä pois. Silti joka vuosi joulutulee, ja joka vuosi saapuu myös joulutunnelma. Tunnelman tuovat läheiset ihmiset, tuoksut, tutut koristeet eli ”lavastaminen”. Ei niitä kaikkia pölyhiukkasia ym. huomaakaan, kun paikoilleen saa kynttilät, kukat ja tontut. Minulle joulutulee kulkuskoristeen myötä. Sitä voi ohi mennessään vähän koskettaa, ja se helähtää ihan jouluisesti.

Joulua ei aina pysty itse valmistelemaan. Avun pyytäminen voi olla vaikeaa, mutta apua voi olla myös vaikea tarjota, jos ei tiedä, miten vastapuoli suhtautuu. Ymmärrän myös yksinäisen ihmisen kaipuun karttaa joulua. Joulu on juuri se aika vuodesta, jonka kaikkein vähiten haluaisi viettää yksin. Olisiko Sinun joulupöydässäsi ja kodissasi tilaa jollekin yksinäiselle lähimmäiselle?

Oikein leppoisaa joulunaikaa kaikille Kurkijokelaisille!

Raija Hjelm

Hartaus sunnuntaiksi 16.12.
3. adventtisunnuntai

Ääni huutaa tavaratalossa

Opiskeluaikoinani, joskus 1970-luvun lopulla, hermostuin täydellisesti, kun yritin Helsingissä hieman ennen joulua mennä eräseen tavarataloon ostamaan tiettyä tarviketta. Mieleeni on jäänyt muisto todella epämiellyttävästä tungoksesta. Päätin silloin, että jos minulla ei ole ehdotonta pakkoa, vältän tavarataloja joulukuussa viimeiseen asti. Näihin päiviin olen yrittänyt pitää kiinni tästä periaatteesta siitä itsekkästä syystä, että olen halunnut säilyttää mielenrauhani myös joulun odotuksen.

Joulun kaupallisuudesta ja joulun sanoman hukkumisesta sen alle on varoiteltu niin kauan kuin muistan. Siksi kaupallinen joulu onkin loppuun kaluttu aihe, mutta kirjoitan siitä kuitenkin, koska eräs henkilö pyysi minua niin tekemään. Hän oli nimeltään Johannes Kastaja, jolla ”oli yllään kamelinkarva vaate ja vyötäisillään nahkavyö, ja hänen ruokanaan olivat heinäsiirakat ja villimehiläisten hunaja”. (Matt.3:4)

Opiskeluaikojeni jälkeen on joulun kaupallisuus taatusti moninkertaistunut. Jos tuo mainittu Johannes tänään ilmaantuisi keskellemme, hän rävyttäisi ilmoille viestinsä - Heittäkää helvettiin kaikki joululahjatavaranne. ”Ääni huutaa autiomaassa: Raivatkaa Herralle tie, tasoittakaa hänelle polut!” (Matt.3:3) - Joulu on tulossa, kuulkaa joulun syntymäpäiväsankarin sanoma!

Jeesuksen sanoma oli, että taivasten valtakunta on murtautumassa esiin, mutta jotkut yrittävät väkivalloin temmata sen itselleen. (Matt.11:12)

Kaupallisuus on jo temmannut itselleen joulun ja imaissut sisuksiinsa taivasten valtakunnan. Markkinatalous edustaa kulutuksen ja talouden kasvun ideologiaa, joka tuhoaa Jumalan luomakuntaa ja elämää siinä. Tavarantuotanto kuluttaa luonnon energialähteitä ja saastuttaa ilmakehää. Maksimoidun nopean voiton tavoittelu vie leivän työntekijältä ja hänen perheeltään, kun tuotantolaitokset siirretään halvan työvoiman maihin. Pitkät tavaroiden kuljetusmatkat saastuttavat maata, merta ja ilmaa. Maapallo muuttuu vähän vähältä elinkelvottomaksi. Esiin ei olekaan murtautumassa taivaallista hyvinvointia! Ilmakehään purkautuu sen sijaan kitkeriä raskasmetalleja ja tuhoisa määrä hiilidioksidiä. Maailma ei olekaan etenemässä kohti taivaallista oloa, jossa ihmisillä ja eläimillä ja kaikella elollisella on rauha ja hyvinvointi.

Jotkut sanovat, että kirkko ei julista enää syntiä synniksi, vaan pyrkii miellyttämään kaikkia: ”Maan päällä rauha ihmisi- sille, joita Jumala rakastaa.” (Luuk.2:14). Tätähän minäkin kaikille toivon!

Mutta jos Johannes olisi ollut tätä kirjoittamassa, hän olisi saattanut lisäksi kirjoittaa jotain aiemmin tässä tekstissä sanottua. Ja jos jotain siitä uskottaisiin, maa ei kenties vieläkään olisi niin kaunis (virs 30), mutta ehkä vähän kauniimpi.

Ilkka Hjerpppe

Kirjoittaja on Tampereen seurakuntayhtymän yhteiskunnallisen työn pastori.

Kuolleita

Rakas äitimme, mummomme ja isomummomme

Sirkka Maria UIMONEN

o.s. Torikka

* 4.8.1925 Kurkijoella
† 22.11.2007 Pöytyällä

Ikävöiden ja kaivaten
Seija, Reima
Anu, Ilkka
Jenna, Roosa
Outi, Tomi
Aimo, Eila
Tuomas, Teemu, Timo
sukulaiset ja ystävät

*Käy enkeli vieressä' taivaan rantaan,
on kulkusi kevyttä, jalkasi kantaa.
Et suruja tunne taivaan tiellä,
on monet rakkaat vastassa siellä.
Sinä elät myöskin keskellämme,
koska säilyt aina sydämässämme.*

Siunattu läheisten läsnä ollessa. Kiitämme lämpimästi osanotosta. Kiitämme myös Pöytyän terveyskeskuksen vuodeosaston henkilökuntaa äitimme hyvästä ja ystävällisestä huolenpidosta.

Osanottokiitoksia

Kiitämme lämpimästi

Teitä kaikkia, jotka kunnioititte äitimme

Anni Riikosen

muistoa ja otitte osaa suruumme.
Martta, Pekka ja Leena perheineen

NIMIPÄIVÄT
pe 14.12. Jouko
la 15.12. Heimo
su 16.12. Auli, Aulikki, Aada, 3. adventtisunnuntai
ma 17.12. Raakel
ti 18.12. Aapo, Aappo, Rami
ke 19.12. Iiro, Iisakki, Iikka, Isko
to 20.12. Benjamin, Kerkko
pe 21.12. Tuomas, Tomi, Tommi, Tuomo
la 22.12. Raafael, talvipäivänseisauksen
su 23.12. Senni, 4. adventtisunnuntai
ma 24.12. Aatami, Eeva, Eevi, Eveliina, jouluaatto
ti 25.12. Joulupäivä
ke 26.12. Tapani, Teppo, Tapaninpäivä
to 27.12. Hannu, Hannes

Muistettavaa

Armi Haatanen joulun tunnelmissa: Sydämeeni joulun teen su 16.12. klo 15 Metsämaan kirkossa. Mukana myös Leena Salonen ja jouluisia tarinoita.

Kynttilät syttyvät su 23.12. klo 16 Keski-Porin kirkkopuistossa, Karjalaa jääneiden vainajien muistomerkillä. Tule sytyttämään kynttiläsi menneitä sukupolvia muistaen. Kaikki ovat tervetulleita. Hiitolan Pitäjäseura ry.

Kiitoksia

Kiitän muistamisista juhlatuotenani ja toivotan Hyvää Joulua ja Onnellista Uutta Vuotta

Marja Toivonen

Kustantaja ja julkaisija: KURKIJOKI-SÄÄTIÖ
www.kurkijoki.fi

Toimitusneuvosto: Kurkijoki-Säätiön hallitus

Toimitus: Päätoimittaja Raija Hjelm

ja kaikki Kurkijokelaisen ystävät

Toimitus: Koulukuja 7, 32200 Loimaa

Avoimin: Tiistaisin ja perjantaisin klo 9–14

puh./fax (02) 762 2551, matkapuh. 050-521 3336

Lakon tai muun ylivoimaisen esteen takia ilmestymättä jääneistä numeroista ei suoriteta korvausta. Toimitus pidättää oikeuden muokata ja lyhentää lähetettyjä aineistoja. Lehden vastuu ilmoituksen poisjäämisestä tai julkaisemisesta sattuneesta virheestä rajoittuu enimmäkseen ilmoituksesta maksetun hinnan palauttamiseen.

ILMOITUSHINNAT:

4-väri 60 centtiä/mm + alv 22 %
Mustavalk. 45 centtiä/mm + alv 22 %

Säännöllisistä ja jatkuvista ilmoituksista huomattava alennus. Väri-ilmoitukset sopimuksen mukaan. Puhelimitse annettuihin ilmoituksiin sattuneista virheistä lehti ei vastaa. Ilmoitusaineistojen jättöaika: keskiviikko klo 16 mennessä.

Lehti ilmestyy pääasiassa joka toinen perjantai. Painosmäärä 2000 kpl.

TILAUSHINNAT:

vuosi 35 euroa
6 kk 20 euroa
3 kk 12 euroa
Pohjoismaat 39 euroa
Muualle 46 euroa

toimitus@kurkijokelainen.inet.fi
Tilinumero: LSOP 523900-4897

Sivunvalmistus:
Etusivu Frontpage, Loimaa
Paino: Satakunnan
Painotuote Oy, Kokemäki

ISSN 0782-5668

Haapasen Hautaustoimisto

TÄYDELLINEN HAUTAUSPALVELU
Puh. 762 2700 ja 762 2857

Heimolinnankatu 16, 32200 Loimaa

Liikeajan jälkeen Reunanen puh. 762 2700
Matkap. 0500 531 814, 050 561 0547

Onks tietoo KYSYMYKSET?

1. Kuka Suomen presidentistä ei ollut ylioppi- las?
2. Aiemmin suomen itära- jalla oli Kuolajärven kunta. Minkä niminen kunta on nykyään?
3. Montako karhua Suo- messa metsästettiin syksyn 2006 jahtikau- della?
4. Milloin islantilaiset kääntyivät kristinus- koon?
5. Missä kaupungissa on Himoksen hiihtokeskus?
6. Minkä niminen on aurin- goton sydäntalven aika Lapissa?
7. Mitkä vesialueet Syväri yhdistää toisiinsa?
8. Missä meressä Gotlanti sijaitsee?
9. Mitkä ovat sementin pääraaka-aineet?
10. Minkä viran haltija on Suomen korkein poliisi- viranomainen?

- 14.12. Vähän aikaa vielä, vain vähän aikaa, niin tulee se, jonka on määrä tulla, eikä hän viivyttele. Kun vanhurskas palvelijani uskoo, hän saa elää, mutta jos hän luopuu, en häntä hyväksy. Hepr. 10:37-38
- 15.12. Anna meidän elää, me huudamme sinun nimeäsi. Jumala, Herra Sebaot, auta meidät ennallamme, anna meidän nähdä kasvojesi valo, niin me pelastumme. Ps. 80:19-20
- 16.12. Jeesus sanoi: "Totisesti: yksikään naisesta syntynyt ei ole ollut Johannes Kastajaa suurempi, mutta kaikkein vähäisin, joka on taivasten valtakunnassa, on suurempi kuin hän." Matt. 11:11
- 17.12. "Kaikki profeetat ja laki ovat Johannekseen asti olleet ennustusta, ja uskokaa tai älkää, juuri hän on Elia, jonka oli määrä tulla. Jolla on korvat, se kuulkoon!" Matt. 11:13-15
- 18.12. Jeesus kulki siitä ohi, ja osoittaen häntä Johannes sanoi: "Katsokaa: Jumalan Karitsa!" Kun opetuslapset kuulivat hänen sanansa, he lähtivät seuraamaan Jeesusta. Joh. 1:36-37
- 19.12. Kuulkaa! Ennen kuin tulee Herran päivä, suuri ja pelottava, minä lähetän teille profeetta Elian. Hän kääntää isien sydämet lasten puoleen ja lasten sydämet isien puoleen. Mal. 3:23-24
- 20.12. Ja hyvin teette tekin, jos kiinnitätte katseenne

- siihen kuin pimeässä loistavaan lamppuun, kunnes päivä sarastaa ja kointähti syttyy teidän sydämessänne. 2. Piet. 1:19-
- 21.12. Yksikään profeettallinen sana ei ole tullut julki ihmisten tahdosta, vaan ihmiset ovat puhuneet Pyhän Hengen johdamina sen, minkä ovat Jumalalta saaneet. 2. Piet. 1:21
- 22.12. Minä kuuntelen, mitä Herra Jumala puhuu. Hän lupaa rauhan kansalleen, omilleen - älkööt he enää eksykö mielettömyyteen! Ps. 85:9
- 23.12. Maria, Jeesuksen äiti, oli kihlattu Joosefille. Ennen kuin heidän liittonsa oli vahvistettu, kävi ilmi, että Maria, Pyhän Hengen vaikutuksesta, oli raskaana. Matt. 1:18
- 24.12. Kun enkelit olivat menneet takaisin taivaaseen, paimenet sanoivat toisilleen: "Nyt Betlehemiin! Siellä me näemme sen, mitä on tapahtunut, sen, minkä Herra meille ilmoitti." Luuk. 2:15
- 25.12. Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme. Me saimme katsella hänen kirkkauttaan, kirkkautta, jonka Isä ainoalle Pojalle antaa. Hän oli täynnä armoa ja totuutta. Joh. 1:14
- 26.12. Jeesus sanoi opetuslapsilleen: "Minä sanon teille: Joka tunnustautuu minun omakseni ihmisten edessä, sen on Ihmisen Poika tunnustava omakseen Jumalan enkelien edessä. Luuk. 12:8
- 27.12. Mutta väkijoukko liittoutui häntä vastaan, ja kuninkaan käskystä hänet kivitettiin kuoliaaksi Herran temppelin esipihalla. 2. Aik. 24:21

23.12.2007
Rakkaat syntymäpäiväonnittelut
12-vuotiaalle Karoliinalle Mikkeihin Leena-mummolta ja Otsolta (= isoisa Jukka)

Mielipiteitä

Hyvä Anneli Kiiski,

Vastaan 23.11. Kurkijokelaisessa julkaistun minulle osoittamaanne "tarkennukseen" Elisenvaaran koulun 80-vuotisjuhlassa esittämäni tervehdyksen johdosta. Koska olemme lukeneet samaa historian kirjaa - Elisenvaaran koulu 1927-1944 - kyseiset asiat ovat selvinneet minulle jo kirjan ilmestyttyä vuonna 1982. Siksi ehdotinkin seniorirahaston perustamista, koska siihen teokseen koulun entisen rahaston varat hupenivat.

En todellakaan ole maininnut puheessani edes ensimmäisen koulurakennuksen ja tilan nimeä, saatikka Relanderien tonttilahjoitusta ym. Mikäli ne ovat Teille tärkeitä, voitte niistä toki Kurkijokelaisessa kirjoittaa.

Juhlatervehdyksessä koulutalon kaupoista ja omistajanvaihdoksista tuskin kukaan olisi ollut kiinnostunut. Siksi toin esiin vain perustamishetken 1.7.1927 sekä sen erikoisuuden, että koulu todella aloitettiin istuvan presidentin kodissa, mikä saamani palautteen perusteella todella kiinnosti ihmisiä ja on Suomen kouluhistoriassa ainutkertaista.

Pertti Hartikka
Kurkijoki-Säätiön
valtuuskunnan
puheenjohtaja

Entiset otsanlahtelaiset naiset

Entiset naapurukset Anni Riikonen (s. Veijalainen) ja Anni Sovijärvi (s. Hartikka) Kurkijoen Otsanlahdelta ovat viimeisen matkansa tehneet. Heidät siunattiin muutaman viikon välein. Ikäeroa heillä oli yli 11 vuotta, vaikka Anni Sovijärvi olisi seuraavaksi täyttänyt jo 89 vuotta, sillä Anni Riikonen oli kuollessaan peräti 100-vuotias.

Anni Riikonen haudattiin Karinaisten hautausmaahan, Anni Sovijärven tuhka laskettiin Turun hautausmaahan. Riikokset olivat maanviljelijöitä ja So-

vijärvet palvelivat puolustusvoimissa. Riikokset kasvattivat kolme lasta ja Sovijärvet kaksi.

"Sua kiitän mä, Luojani armollinen, kun annoit sa kodin hyvän, sain äidin niin hellän ja herttaisen ja taaton niin tarmoa syvän. Kun annoit sa myös pari ystävää, ja ne hyvää, en pyydä ma enempää, ja annoit sa armahan isäinmaan, jota kyntää ja rakastaa."
Eino Leino

Molemmat Annit muistetaan iloisina ja eläväisinä karjalaisina naisina. He jouduivat väkivalloin lähtemään kodeistaan. Anni Riikosella oli perhe mukanaan. Anni Sovijärvi sen sijaan tapasi miehensä vasta sotien jälkeen. Kummankin Annin miehen nimi oli Pekka.

Me jälkeen jääneet kiitämme, että nämä naiset jakoivat jatkaa elämäänsä uusissa oloissa ja kasvattaa Suomelle erinomaisia kansalaisia. Kiitos, että saimme tuntea teidät molemmat.

R. H.

Anni Riikosen muistotilaisuudessa vainajan kuva oli sijoitettu kihlasilkin päälle.

Anni Sovijärven viimeinen asuinsija täällä maan päällä oli erikoisen kaunis, pellavalla päällystetty arkku.

SUDOKU

Sudoku-tehtävässä lisätään numeroita 9x9-kokoiseen ruudukkoon seuraavien sääntöjen mukaan. Osa numeroista on annettu valmiiksi. Käytettävät numerot ovat 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 ja 9. Kukin numero saa esiintyä vain kerran kullakin pystyriivillä, kullakin vaakariivillä sekä kussakin 3x3-ruudukossa. Sudokusssa ei suoriteta minkäläisiä laskutoimituksia: numeroiden tilalla voisi käyttää mitä tahansa merkkejä (vaikkapa kirjaimia).

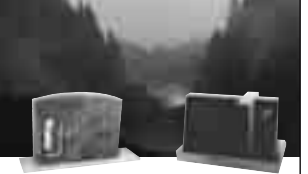
Tehtävä ratkeaa päättelemällä, mikä numero ainoana sopii tai ei missään tapauksessa sovi ruutuun. Tällä

tehtävällä on vain yksi oikea ratkaisu. Se julkaistaan seuraavassa Kurkijokelai-

sen numerossa, joka ilmestyy 28.12. Onnea tehtävän ratkaisemiseen.

		1		8		7	
6							1
	8					4	
	3	2				4	9
4				2			6
8							7
9	5		3		8		1
			1		4		
	1		2		7		5

Kaipuu saa näkyä

PALVELEMME
Ma - To 9 - 17
tai sopimuksen mukaan

Palininkatu 2, Loimaa
Puh 0207 909 261

Valmistuneita

Elina Töyli on valmistunut filosofian maisteriksi Vaasan yliopistosta. Hän on Jari ja Saija Töylin tytär Mustasaaresta. Jarin edesmennyt äiti oli Kerttu Töyli s. Kylliäinen, jonka entinen koti oli Elisenvaarassa.

Johannes Töyli Mustasaaresta on kirjoittanut ylioppilaaksi Vaasan lyseon lukiossa. Hän on Kerttu Töylin pojanpoika.

Sini Mikkola Loimaan Niinijoelta on kirjoittanut ylioppilaaksi Kosken (TL) lukiota. Sinin isoäiti on Vieno Mikkola s. Kainulainen, jonka entinen koti oli Elisenvaarassa.

Otathan huomioon, että

Kurkijokelaisten 62. pitäjäjuhlaa

vietetään elokuun toisena viikonloppuna eli 9.-10.8.2008 Loimaan yhteiskoulun tiloissa.

Huom. myös lauantain Muistojen iltamat ovat yhteiskoululla.

Juhlamessu on Loimaan kaupunginkirkossa. Toiveissa on, että Kurkijoen kirkon alttaritaulu näyttäytyisi silloin uudessa loistossaan konservoinnin jälkeen.

Joululaulut kaikuivat Mellilän Meskasella

Mellilän Karjalaiset arvostavat perinteistä joulun juhlintaa. Niinpä seuran pikkujoulujuhlassa perjantaina marraskuun viimeisenä päivänä kaikuivatkin tutut joululaulut muun jouluisen ohjelman lomassa.

Perinteestä kertoivat myös joulupuurot sekahelelmäsopan kera. Tarjolla oli sekä ohrasta että riisistä valmistettua joulupuuroa. Vertailevassa tutkimuksessa en saanut selkoa siitä, kumpi on parempaa. Tarjottuun kruunasi kahvi ja täyteläkkä. Pöydän oli laittanut koreaksi tunnetulla taidolla Leena Meskanen.

Martti Meskanen avasi tilaisuuden tervehdyssanoillaan ja veti seuran puheenjohtajan ominaisuudessa illan ohjelman. Sen lomaan mahtui mukavasti myös vapaata seurustelua ja kuulumisten kertoilemistä. Eli, kokonaisuudessaan erittäin onnistunut ja kodikas ilta.

Seuran ”monitoimimies” Tuomas Lankinen säesti yhteisesti laulettu monet tutut joululaulut. Martti luki myös mieliä liikuttavan muistelman erästä Karjalan kotiseutumatkasta. Runoja esittivät Sirkka Lukka sekä ”vieraasta kinkeripii-

Mellilän Karjalaisten joulujuhlaan kokoontuneet ikuisti jälkipolville Kaarina Sikiö, joka siis puuttuu kuvasta.

ristä” saapunut Arvi Heinonen. Lisäksi kuultiin nauhalta Veikko Kohon laulama ”Laps’ olen köyhän kauniin Karjalan”. Se herkisti mielet ilman säestystäkin laulettuna.

Ohjelman lomassa vanhoja kortteja ja muitakin esineitä keräilevä Martti näytti eräitä kokoelmiinsa kertyneitä vanhoja kortteja ja valokuvia. Korteista esimerkiksi Kurkijoen posti-

leimalla vuonna 1898 varustettu kortti kirjoituksineen herätti uteliaisuutta ja erilaisia arveluja kirjoitetun tekstin merkityksestä.

Kaiken kaikkiaan ilta oli osoitus siitä, että pienikin

voi olla kaunista ja mukavaa. Kodikas tunnelma voi ajaa yli suurien ja loistavien puitteiden. Illasta nautti neena

Arvi Heinonen

Minun matkani Karjalaan 3.-6.7.2006

Olin kuullut kertomuksia Elisenvaarasta, Vätikästä, Lopotista ym. Erityisesti siitä, minkälaista siellä oli elää ennen sotia, kuinka sieltä jouduttiin kaksi kertaa lähtemään sodan alta pakoon sekä miten toisen kerran evakoiksi muuttaneet karjalaiset joutuivat jäämään uuden rajan tälle puolelle.

Itse olen toisen polven karjalaisia (isäni puolelta). Tänä kesänä sain viimeinkin tilaisuuden lähteä näille suvun yhteisille matkoille Karjalaan. 26 matkalle lähtijää kokoontui Riitta-serkuni luokse. Matkan varrelta poimimme vielä mukaan kaksi matkustajaa eli Paukkuset Loviisasta.

Vaalimaan raja-asemalla jouduimme jonottamaan rajan ylitystä pitkään. Tullimuodollisuuksien jälkeen matkamme jatkui Säkkijärvelle, jossa pysähdyimme tankkauksen ajaksi ja samalla hieman jaloittelemaan pitkän ajamisen jälkeen. Maisemat olivat rajan toisella puolen ihan samantaisia kuin Suomessakin, suurempaa eroa ei voinut huomata.

Jaloittelun jälkeen jatkoimme matkaa kohti Käkisalmea, pysähtyen matkalla Muolaassa, jossa pääsimme ostelemaan karttoja ja kaikkea muuta, mitä oli myytävänä. Lisäksi poikkesimme Viipurissa Sorolan kylässä vaihtamassa valuutta.

Lopulta pääsimme kuitenkin jatkamaan matkaa kohti ensimmäisen päivän päämääräämme eli Käkisalmea. Kivijärvellä pysähdyimme ihaillemaan Vuoksen kuohuja. Illan suussa

Matkaseurue Kylläisen lahdelta.

saavuimme Käkisalmelle ja Laadoka-hotelliin, joka oli metsäisellä, hienolla Laatokan rannalla. Pitkän ja kokemusrikkaan matkan jälkeen oli meille vielä suunniteltu ohjelmaa iltasella mm. mölkyn muodossa. Uskaliaimmat pääsivät myös kastamaan itsensä Laatokan viileään veteen.

Ensi kertaa Kurkijoella

Seuraavana aamuna matka jatkui Kurkijoen kirkonkylän kautta Elisenvaaraan. Ensin kävimme Kurkijoen Lopotissa museossa, jonka isäntinä toimivat Marina ja Igor Petrova. Osa matkalaisista käytti myös hyväkseen mahdollisuuden käydä vierailemassa paikallisessa vanhainkodissa. Yksi ryhmämme jäsen pääsi tutkimaan tässä kohtaa oman sukunsa vaiheita ja historiaa.

Matkan jatkuessa ohitimme Kurki-hotellin rauniot. Hotelli on palanut

muutama vuosi sitten maan tasalle. Ajoimme myös Kurkijoen kirkon paikan ohitse. Kirkko kesti ansiokkaasti kaikkien sotien läpi vaurioita. Mutta sitten se paloi 1990-luvun alussa.

Seuraava etappimme oli Kainulaisen mäki, johon mentiin pellon piennarta pitkin. Osa matkalaisista jäi sinne pidemmäksi aikaa tutustumaan. Kainulaisen mäen jälkeen saavuimme paikkaan, joka oli erityisesti itselleni oikein mielenkiintoinen. Se oli isäni ja tätieni kotipaikka. Vanhoista ajoista oli edelleen muistuttamassa kaivo ja portaat.

Tutkimusmatkamme Kurkijoella jatkui edelleen. Seuraavalta pysähdyspaikalta oli mahdollisuus kävellä Kurkijoen ala- ja yläkoululle. Itse kävelin paikkaan, jossa alakoulu oli sijainnut, osa porukastamme jatkoi edelleen yläkoululle asti. Kurkijoen jälkeen oli vuorossa Elisenvaara, jossa pääsimme myös tutkimaan

paikkoja.

Silloin kun me muut lähdimme hakemaan Petäjäjokea ja Holloja Kainulaisten mäestä, isäni lähti Paukkusen kanssa käymään Lopotissa. Hiukan myöhemmin kävimme sitten hakemassa isäni ja Paukkuset takaisin seurueeseen. He olivat ilmeisesti tehneet matkansa vauhdilla, sillä matkaa Lopottiin on kaksi kilometriä suunta, eikä maasto tehnyt matkan teosta ainakaan helppompaa. He eivät myöskään löytäneet kaikkia haluamiaan kivijalkoja tuuhesta ja korkeasta heinikosta johtuen. Seuraavaksi auton nokka suunnattiin jälleen Käkisalmelle.

Tutustuminen Vätikkään

Yön nukuttuamme lähdimme kohti Kylläisen kalliota, josta olin kuullut kerrottavan paljon. Nyt pääsin vihdoin itse näkemään kyseisen paikan. Ensimmäinen etappimme

oli Vätikän ranta, jossa oli Kylläisen lahti. Kovan helteen takia en jaksanut aivan rantaan asti kävellä, mutta pääsin kuitenkin ihailemaan kortinkaunista maisemaa kauempaa.

Matkamme jatkui Vätikkään, jossa tapasimme suomalaisia, joilla oli kesäasunnot Laatokan rannassa. Osa matkalaisistamme käveli myös sillan yli aina hiekkarannoille asti. Matkan lopuksi kävimme vielä vanhalla hautausmaalla sekä ajoimme Hiitolan kirkon raunioiden ohitse.

Kävimme myös Hiitolan vanhalla hautausmaalla, joka oli kirkon raunioiden vieressä. Tämän jälkeen bussinkeula osoittikin jälleen kohti Käkisalmea. Poikkesimme torilla ennen hotelliin menoa. Samanlaista torielämä näytti olevan kuin Suomessakin, myös hintataso oli melkein sama.

Palasimme hotelliin, jossa vähän aikaa levähdettyäni olikin ruokailu. Tämän jälkeen jäin hotellin eteen istumaan ja miettimään matkan monipuolisuutta ja sitä, kuinka paljon ehdimme nähdä näin lyhyessä ajassa.

Kotia kohti

Seuraavana aamuna olikin sitten lähtö takaisin Koti-Suomeen. Pakkasimme tavarat mukaamme ja suuntasimme kohti Vaalimaata. Pidimme pienen lepotauon Äyräpäässä, josta jatkoimme matkaa Valkjärven ja Heinijoen kautta Talin Ihantalaan, jossa on Neuvostoliiton kaatuneiden muistomerkki sekä Talin

Ihantalan suomalaisten kaatuneiden muistomerkki.

Matka jatkui kohti Viipuria, jonne saavuittiinkin hetkessä. Saimme jonkin aikaa viettää Viipurin torilla, mutta itse en ehtinyt juuri ensimmäisiä kojuja pidemmälle, ennen kuin piti suunnistaa takaisin bussille. Myös bussin vierellä saimme seurata kaupustelijoista.

Ennen Vaalimaalle saapumistamme pysähdyimme vielä Tax Free -kauppaan. Tämän jälkeen saavuimmekin jo Vaalimaan tulliin. Tällä kertaa pääsimme tulimuodollisuuksien läpi yllättävän pikaisesti. Tullin jälkeen oli jälleen mahdollisuus tutustua Tax Free -kaupan valikoimiin.

Suomen puolelle saavuttuamme ruokailimme, ennen kuin jatkoimme matkaa Helsinkiin. Loviisassa jätimme Paukkuset pois kyydistä. Lopulta olimme klo 19.10 Riitta-serkun talolla. Sieltä osa matkalaisista jatkoi matkaa bussilla eteenpäin. Itse lähdin isäni ja Nikkarisen kanssa koteihimme Tampereelle ja Ylöjärvelle.

Tämä oli erittäin mielenkiintoinen ja ennen kaikkea opettava matka Karjalaan. Se antoi kasvot kaikille niille tarinoille, joita olen Karjalasta kuullut. Matkan vaihteita muisteli

Pirjo Ahlgrén
(o.s. Kylläinen)

Toivotan kaikille sukulaisilleni rauhallista joulua ja onnellista tulevaa vuotta 2008.

Koulun juhla oppilaan vinkkelistä

Mia Frantilla kurkijokelaiset juuret

Elisenvaaran yhteiskoulun 80-vuotisjuhlalat vietettiin 17.11.2007. Juhla kesti koko päivän ja jakaantui

päiväjuhlaan ja iltamiin. Puhujia juhlissa oli useita kuten taiteilijaprofessori Heljä Liukko-Sundström,

lukion rehtori Heikki Vainio ja monia muita henkilöitä.

Myös koulun oppilailla oli juhlissa omat tehtävänsä. Oppilaat olivat muun muassa tarjoilemassa niin päiväjuhlassa kuin iltamissakin, liikenteenohjaajina ja jotkut oppilaat esiintyivät näytelmissä. Muun muassa päiväjuhlassa esitetty ”A-sonaatti kahteen ääneen...” oli pääosin koulun oppilaitten käsialaa. Musiikki oli olennainen osa juhlia: juhlissa kuultiin muun muassa kanteleen soittoa ja paljon laulua. Elisenvaaran koulukeskuksen juhlararssin soitti yhtye Ytybrass.

Iltamassa esiintyi myös nuori lahjakkuus 14-vuotias Mia Frantti. Hän soitti ja lauloi omassa esityksessään itse säveltämänsä ja sanoittamansa kappaleen ”Haaveista pitää pitää kii”. Päätimme haastatella nuorta musiikinalan lahjakkuutta.

Mia kertoo, että hänen suvustaan on osa karjalaisia ja sieltä hänen musiikkivaihtteensa voivatkin olla peräisin.

- Isoäitini Hilka Hämäläisen suku on Karjalasta, mutta nykyään isoäiti asuu

Loimaalla, jatkaa Mia. -Tulevaisuuden haaveisiini kuuluu opettajaksi koulutautuminen ja tietysti olisi kiva myös tulevaisuudessa esiintyä, laulaa ja tanssia, selvittää Mia mietiskellen runsaita tulevaisuuden suunnitelmiaan.

Kysyimme lopuksi vielä Mialta, miten nuoret saataisiin kiinnostumaan Kurkijoesta ja koulumme historiasta.

- No, monet nuoret pitävät niin eri asioista, että on vaikea sanoa, mutta jos vaikka tehtäisiin elokuva koulumme ja Kurkijoen menneisyydestä ja yritettäisiin sitä kautta saada nuoret kiinnostumaan asiasta.

Elisenvaaran yhteiskoulun 80-vuotisjuhlilla oli runsaasti osanottajia, ja heitä tulikin ympäri Suomen maata. Koko juhla oli hyvin onnistunut, vieraatkin olivat sitä mieltä. Koko koulun väeltä, niin opettajilta kuin erityisesti oppilailta ja muulta koulun henkilökunnalta, vaadittiin suuri panostus yhteisiin juhliin. Eikä se panos mennyt hukkaan, sillä saimme kokea hienon koulumme loisteliaat 80-vuotisjuhlalat.

Suomi 90 vuotta

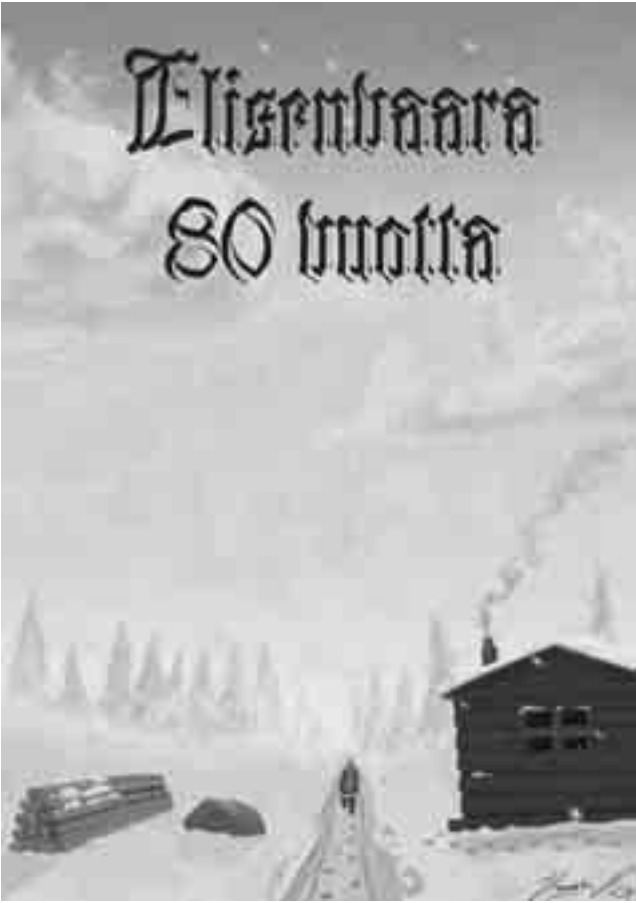
Meillä oli kansallinen ylepeys viettää viime viikolla itsenäisyyspäivää, jolloin Suomi täytti kunnioitettavat 90 vuotta. Itsenäisyysvuosien varrella on Suomi kokenut monia hetkiä kuten esimerkiksi itsenäisyyden riemun, sotien vaikeat ajat ja monia muita niin hyviä kuin huonojakin hetkiä.

Ympäri Suomen maata järjestettiin lukuisia juhlallisia tapahtumia: ilotulitus-tapahtuma 90-vuotiaan Suomen kunniaksi 5.12. Helsingissä, radio lähetti 5.12. kello 12 ”Iloinen vartti itsenäiselle Suomelle” -

ohjelman, johon osallistuttiin eri puolilla Suomea, ”Kauan eläköön Suomi” -konsertti Espoossa 4.12., itsenäisyyspäivän puolustusvoimien juhlaparaati Hämeenlinnassa ja perinteiset linnanjuhlat presidentinlinnassa, joita lukuisat suomalaiset seurasivat televisiosta.

Kyllä ainakin tätä 90-vuotista itsenäisyyspäivää osattiin juhlia koko maassa ja niin pitääkin, onhan tässä pitkä taival takana, mutta vielä pidempi edessä!

Joonatan Juhajoki

Koulun päiväjuhlan ohjelmalehtisen kannen on piirtänyt Ilmari Kumpunen.

8-luokkalainen Mia Frantti esiintyi Elisenvaaran koulun 80-vuotisjuhlissa yhdessä Kaisa Kosken ja Tytti Nuolemon kanssa.

Kuvassa 1960-luvun musiikintuntikohtaus näytelmästä ”A-sonaatti kahteen ääneen”.

Väinö Kurki

Tämän sivun toimittivat

Joonatan Juhajoki
16 v., Elisenvaaran lukion 1. lk
joonatanjuhajoki@gmail.fi

Ilmari Kumpunen
17 v., Elisenvaaran lukion 2. lk
ilmari.kumpunen@gmail.fi

Kurkijokelaisten joulujuhla

Kurkijoki-Seuran pikkujoulua vietettiin Karjalatalolla viime sunnuntaina 9.12. Pikkujouluväkeä oli tupa täynnä ja iloista mieltä riitti.

Seuran puheenjohtaja Sakari Karsila toivotti meidät tervetulleeksi, ja sitten laulettiin yhdessä Johanna Lokkila (o.s. Vepsäläinen) johdolla. Johannalla on myös karjalaiset sukujuuret, vaikei aivan kurkijokelaiset olekaan.

Eeva Härö lausui kauniisti ja koskettavasti. Johanna lauloi yksin, ja saimme kuulla myös musiikinopiskelijoiden Oscar Silvan ja Anu Luukelan soittavan meille.

Seuraavaksi tuli puorolaulu, ja kas kummaa, samaan aikaan ilmestyi joulu-puuro tarjolle! Tämä on jokavuotista pikkujoulutaikaa. Että joka vuosi vapaaehtoiset emännät jaksavat taikoa tarjolle puuron vä-

Karjalan nuoret esittivät tanhua. Jokaisella oli mukana joku tuttu aikuinen. Kari Raitio otti kuvan.

kynäsoppineen, joulutorttua, karjalanpiirakkaa, herkkua monenlaista.

Tuttujen tapaaminen ja seurustelu oli mukavaa herkkujen nauttimisen aikana. Oven takana käytävällä eivät rapistelleet tontut, vaan Karjalan Nuorten joukko odottamassa esiintymisvuoroaan. Ihmeen kärsivällisesti he jaksivatkin odottaa, ottaen huomioon, että Karjalan nuoret ovat tosi nuoria. Se kahdesta ryhmästä koottu joukko aivan pieniä esiintyjiä.

Juhlapuheen piti Karjalan Liiton hallituksen varapuheenjohtaja Risto Kuisma (keskellä). Hänen kanssaan keskustelemassa Kurkijoki-Seuran puheenjohtaja Sakari Karsila (oikealla) ja kamarineuvos Kari Rahiala (vasemmalla). Taka-alalla kaupitellaan ja ostetaan arpoja. Kuva Kari Raitio.

Pienoiset saivat vielä odotella vuoroaan, koska ohjelman mukaan tuli ensin yhteislaulua, lausuntaa sekä juhlapuhuja kansanedustaja Risto Kuisman puhe. Hän kertoi meille juuristaan, lapsuudestaan evakkona, heräämisestään karjalaisuuteen. Totesi niin kuin moni muikin toisen polven karjalainen, että jos olisi lapsena ymmärtänyt erilaisen taustansa, niin olisi ehkä ollut helpompaa.

Karjalan Liiton varapuheenjohtajan ominaisuudessa Kuisma sivusi puheessaan myös Veikko Vennamon patsashanketta sekä kertoi lyhyesti Karjalan Liitosta. Tämän jälkeen saapuivat pienet esiintyjät, Tenavat (1,5-3 v.) ja Mukelot (3-6 v.) estradille vanhem-

pansa ja/tai isovanhempan kanssa. Voi sitä kansallispukuisten pikkuesiintyjien suloisuutta!

Kaikki hyvä päättyi aikanaan, niin tämäkin pikkujoulu. Oli kuitenkin vielä Kari Rahialan spontaani puhe, jossa hän kertoi Häklistä ja muista kurkijokelaisista vaikuttajista. Ja aivan kuin meidän pikkujoulujen kunniaksi Helsingin Sanomatkin oli julkaissut saman päivän lehdessä Kenen kadulla asut -sarjan artikkelin tukkukauppias ja valtiopäivämies Jaakko Häklistä. Häklinkuja sijaitsee Helsingin Vartiokylässä.

“Taas on vietetty juhlahetki ja eri suuntiin käymillä retki” - siis ensi vuoden pikkujouluun asti.

Liisa Koistinen

Vanhimpia juhlaan osallistuneita

Elisenvaaran koulun 80-vuotisjuhlan iltamien yhteydessä juontaja kyseli, keitä jo Kurkijoella Elisenvaaran yhteiskoulua käyneitä oli osallistujien joukossa. Hellikki Mattlar oli ainoa, joka oli jaksanut jäädä juhlaillalliselle. Sen sijaan hän kirjoitti toimitukseen tar-

kennuksen, ettei hän toki ollut ainoa juhille osallistunut, jos päiväjuhlakin otetaan lukuun.

Koulun päiväjuhlaan osallistui Hellikki Mattlarin lisäksi Eino Hartikka Otsanlahdelta. He kävivät Elisenvaaran yhteiskoulua 1930-luvulla. 1942-44 eli

maitokauppavaiheen aikana koulua kävivät kurkijokelainen Erkki Puputti ja elisenvaarakalainen Kyösti Vanhanen, jotka myös olivat päiväjuhlassa. Myös Suolahden aikaisia eli 1940-luvun loppupuoliskolla Elisenvaaran yhteiskoulua käyneitä oppilaita oli paikalla kaksi eli Eero Kainulainen (Kurkijoki) ja Airi Aapola s. Naskali (Sakkola).

Hellikki Mattlar kertoi lisäksi, että hän oli jutellut juhlassa kaikkien edellä luettelemiensa entisten oppilaiden kanssa. Vain Airi Aapola oli joutunut hänelle kertomaan, kuka oli, sillä Airi Hellikki ei ollut heti tunnistanut. Mutta ei ihme-kään, sillä heidän edellisestä tapaamisestaan oli kulunut kuutisenkymmentä vuotta.

Myös iäkkäitä koulun entisiä opettajia oli saapunut koulun juhlaan. Tunnistettiin ainakin Helena ja Harry Höijärven, rehtori Pekka Rantalan, Kaleva Ilvessalon, Lea Alasoinin, Irma Savon, Raili Nybergin, Silja Leppäsen sekä Valto Inkien. Muita entisiä opettajia olivat ainakin Mirja Laalo ja Marjatta Sävelkoski.

Raija Hjelm

Hellikki Mattlar o.s. Hukkanen eli koulun ensimmäisen johtajaopettajan tytär on aloittanut oppikoulun käymisen jo Elisenvaarassa. Hän oli yksi vanhimmista juhlaan osallistuneista koulun entisistä oppilaista, ei kylläkään vanhin.

Elisen-vaaran koulun sukupuu

Sukupuu, josta rehtori Heikki Vainio 80-vuotisjuhlan iltamien tervehdyssanoissa mainitsi. Puun on maalanut koulun aulan seinään kuvaamataidon opettaja Seija Lehto. Siihen on kirjattu koulun tärkeimmät historialliset tapahtumapaikat: Kurkijoki Elisenvaara, Suolahti, Karinainen Kyrö ja Pöytyä Kyrö.

Elisenvaaran koulun ja lukion puolesta 80-vuotisonnittelevä vastaan yläkoulun rehtori Mika Virtanen (vas.), sivistyslautakunnan puheenjohtaja Juha Lehtinen (kesk.) ja lukion rehtori, Pöytyän kunnan sivistysjohtaja Heikki Vainio (oik.).

Juhannuksen alla Kurkijoella

*Merinätkelmä Vätikän hiekoilla
Laatokan rannalla.*

Herkkiä hetkiä, häikäiseviä maisemia

Vampulan Karjalaiset järjesti matkan Kurkijoelle 18.-21.2007. Tämä oli mieheni ja minun ensimmäinen Karjala-matka. Meidän molempien äidit ovat kotoisin Kurkijoelta, omani Kainulaisia ja Hannun Immosia. Varsinaisena puuhanaisena toimi Tuulikki Sipilainen.

Matkamme alkoi varhain maanantaiaamuna. Tullimuodollisuudet Vaalimaalla sujuivat joutuisaan, ja matka jatkui Viipurin kautta Pyhäjärvelle, jossa pysähdyttiin kahville komeaan hirsitaloon ja ihailemaan Pyhäjärveä. Tiet olivat välillä päällystettyjä, välillä hiekkasoraisia, ja Kurkijoella vallan nimismiehenkiharaisia, mutka ja mäki samassa kaarteessa. Kurkijoen kirkko, Tervun

meijeri, venäläisten rakentama iso raunioitunut navetta, tie Soskuaan, Tuonelan joki –nimiä jne. kuului autossa matkalla Kurkijoelle.

Illan suussa olimme majapaikassamme Kurkijoen Vätikässä. Matkaa olimme tehneet 16 tuntia. Paikka oli hienossa kohdassa Laatokan rannalla. Tila oli ennen kuulunut Kylläisille, ja viereisen majapaikan omistaa nykyäänkin Kylläinen. Iltapalan jälkeen ei nukkumattia kauan odoteltu.

Juuriamme etsimään

Aamiaisien jälkeen lähdimme varsinaiselle juurien etsintämatkalle. Sipilaisen Veikko, Hännisen Arvo ja Nenosen Eero kertoivat

paikoista, joissa olivat kulkeneet.

Ensimmäinen kohteemme oli Hännisen paikka. Arvo kertoi vanhan navetan tarinaa. Siinä oli vieläkin komeat kiviseinät jäljellä, jotain rakennustouhua siinä oli nyt vireillä. Hännisillä oli muutama kilometri Laatokan rantaa, todella kaunista paikkaa.

Tervun hovin alueella kävimme kaupassa, siellä oli oikeastaan kolme kaupaa, kaksi toimivaa ja yksi oli vain kulissit. Ihmiset kulkivat verkalleen raittia pitkin, olo oli kuin jostain näytelmästä.

Tervun koulu oli seuraava kohteemme. Komea oli koulu ollut. Kolmikerroksinen tiilirakennusraunio seisoi vielä pystyssä isolla mäellä, ulkorakennuksesta olivat vain kivijalat jäljellä. Ailakit ja erilaiset maksaruohot olivat kukassa tällä korkealla kalliolla.

Seuraavana oli vuorossa Immosten paikat. Ylä-Immoselta Paavo löysi ehkä oman pienen saapasraasunsa. Hannu jatkoi matkaa hieman ja tuli Ala-Immosen raunioille. Ison muurin jäänteet olivat keskellä kivijalkaa, ja ympärillä kasvoi vielä villiintynyttä ruusua, vaan kyllä se vielä rivissä oli. Valkoinen sireenikin oli vielä elossa. Paikka on todella kaunis; mäeltä näkyy vielä Helmälän lahtea, ja maisema on aaltoilevaa. Edesspäin olisi ollut Varjuksen paikka, ja joku tiesi jonkun nimen lahden toiselta puoleltakin.

Matka jatkui rattoisasti. Käytiin Lasosen myllynraunioilla, raunioituneessa Neuvostoliiton aikaisessa kolhoosinavetassa. Pidettiin kahvitauko ja paistettiin makkaroita Sipilaisen paikalla. Sipilaisella ihmetel-

mekin teimme edullisia toriostoksia, lähinnä vaatteita.

Matka jatkui, ja seuraavaksi Putuksen kuljettaja halusi poiketa väylältä ja näyttää meille erikoisen kylän. Hän ajoi meidät Mikrilään. Se oli järkyttävä piene kanikoppeineen, yksi kerrostalo oli kaiken keskellä.

Lapset juoksivat auton perässä, ja vaikka kaikki tiesivät, että kerjätä ei saa, niin edes karkkia pienimmille annettiin. Palattiin takaisin päätielle ja jatkettiin Elisenvaaran asemalle. Nähtiin pusutunneli, joka oli rautatien alikulkutunneli, ensimmäisiä Suomessa betonista tehtyjä.

Pysähdyimme Elisenvaaran ilmapommitusten muistomerkillä, siinä oli kaksi muistomerkkiä, toinen karjalaisten laittama ja toinen venäläisten laittama. Nykyinen Elisenvaaran asenarakennus on tuotu Alhon kylältä ja rakennettu uudestaan paikalle ja maalattu vaaleansiniseksi. Puutavarajunat siinä kulkivat.

Tietysti kävimme Elisenvaaran kaupassa. Ja taas matka jatkui, tällä kertaa kohti Alakylää. Ohitimme Elisenvaaran yhteiskoulun rauniot, jotka olivat korkealla mäellä. Matka jatkui kiharaista maantietä pitkin, ja pysähdyimme Kainulaisen talon paikkeille. Otettiin muutama kuva ja jatkettiin matkaa. Nenoselle menevään tienpäähän pysähdyttiin myös ja ihailtiin maisemia.

Saavuimme Kurkijoen kirkonkylään ja tutustuimme Kurkijoen museoon, josta jatkoimme matkaa Kurkijoen kirkon raunioille. Sankarihaudan muistomerkki löytyi edelleen. Hetki oli herkkä, kun Hannu näki enonsa nimen kivessä. Joskus on parempi olla vaan.

Menimme Kurkijoen vanhalle hautausmaalle, joka on nykyään pelkkää pusikkoa. Paikalla oli kurkijokelaisten laittama risti. Jälkeenpäin äitini kertoi, että isoäitini on haudattu lähelle tätä puista ristiä. No nyt senkin tiedän...

”Sua, lähde kaunis, katselen...”

Seuraavaksi saavuimme jälleen Sipilaisen paikalle, jossa keitettiin kahvit ja innostuttiin lähteenetsintään. Matkaan lähtivät Veikko, Jaana, Raija, Hannu ja Topi. Ja he löysivät kuin löysivätkin lähteen. Tervun meijeri oli ottanut lähteestä veden. Maito oli viety meijeriin ja kurnuttu voiksi.

Vesi oli ollut tärkeä, koska sillä pestiin astiat. Kylmä lähdevesi oli muutenkin tärkeä. Paikalla oli vielä lähteen ympäri kiertävät betonireunukset.

Palattuamme majapaikamme meillä oli vielä mahdollisuus päästä moottorivenematkalle Vätikän hiekoille. Ne olivat upeat, valkoiset ja puhtaat hiekkarannat, joita riitti kilometrikaupalla. Joku meni uimaan, joku kasteli varpaansa, mutta suurin osa vain ihaili näkymää.

Majapaikassa odotti iltapala, jonka jälkeen saunottiin ja vietettiin yhteistä aikaa. Aamulla oli sitten hyvästelyjen aika. Majapaikan pitäjän Tamaran voi ehkä joku tavata täällä Suomessakin. Hän on nimittäin opiskellut lähihoitajaksi ja saanut työpaikan Ruusukorttelista, johon hän taas elokuussa saapuu.

Aamulla alkoi kotimatka, jolla poikettiin Raholan koululla, ihailtiin Vuoksea ja nähtiinkin suuri joukko väkeä, joka oli katsomassa melontakilpailua. Viipurin kauppahallissa käytiin pelavaostoksilla. Tullimuodollisuudet kestivät tunnin verran, sitten oltiinkin jälleen Suomessa.

Matkalta meille jäi halu tietää enemmän. Nyt myös ymmärtää paremmin vanhempien kertomuksia, kun on edes häivähdyksen nähnyt Karjalan kauneudesta. Loppuun laitan otteen äitini muistovihosta 16.9.1941. ”Sain kotini kauaksi jättää, pois täytyi mun lähteä vaan. pian aamun sarastus koittaa, pääsen Karjalan kunnalle taas.”

Kaarina Leppämäki

Kirjoittaja Kaarina ja miehensä Hannu Leppämäki Ala-Immosen raunioilla.

Veikko Sipilainen ja 102-vuotiaan kotikuusen kanto.

Toivotamme kaikille sukulaisille, ystäville ja tuttaville

Hyvää ja Rauhallista Joulua sekä Onnellista Uutta Vuotta 2008

Kurkijoki

Eino Ahokas, suvun vanhin,
Mikrilä, Hynnisenmäki nro
1 – Loimaa

Teuvo ja Aili Ahokas, Mikrilä
ja Johannes – Loimaa

Anna (s. Merta) ja Eino
Anttila, Marianvaara ja
Loimaa – Lavia

Helena Aro, Helmi-äiti s.
Hämäläinen Titosta ja
Arvi-isä Elisenvaaran
Sopen ryhmästä – Turku

Unto Aulasuo, Haapavaara
– Loimaa

Hilkka ja Ilmari Hamunen,
Oripää ja Lapinlahti
– Raisio

Carita ja Pertti Hartikka,
Otsanlahti - Mäntsälä

Riitta Hartikka ja Annika
Virtanen, isä ja ukki
Otsanlahdelta
– Pöytyä, Kyrö

Risto ja Sirkka Hartikka,
Otsanlahti ja Karinainen
– Pöytyä, Kyrö

Airi (s. Ristolainen) ja Arvi
Heinonen, Alho ja Savoja –
Loimaa

Mikko Mikonpoika Heinonen
perheineen, Räihävaara –
Kostamonjärvi, Ylivieska

Raija Hjelm (s. Hartikka), isä
Otsanlahdelta
– Pöytyä, Kyrö

Erkki ja Saimi (s.
Hämäläinen) Häyhä,
Aromäki – Loimaa

Maija (s. Häyhä) ja Valto Inki,
Savi ja Aura – Turku

Kalakurjet

Aini Karppinen (s. Kopsa),
Marianvaara – Punkaharju

Juha Karppinen, Sääminki
– Pöytyä, Kyrö

Alli Kihlanki, Elisenvaara
– Loimaa

Eeva Kohopää (s. Kojo)
perheineen, Lapinlahti
– Valkeala

Aaro ja Terttu Kojo, Tervu ja
Juupajoki – Juupajoki

Aili Kojo (s. Hämäläinen),
Aromäki – Loimaa

Pentti Kojo perheineen,
Lapinlahti – Jaala

Urpo Kojo perheineen,
Lapinlahti ja Hiitola
– Loimaa

Kerttu Kopsa, Marianvaara
– Alastaro

Elsa (s. Kemppinen) ja Väinö
Koskinen, Aromäki ja
Loimaa – Loimaa

Hanna ja Eero Kosonen,
Loimaa ja Elisenvaara
– Loimaa

Helli Kulmala (s. Vehviläi-
nen), Mikrilä – Loimaa

Tyyne (s. Ronkainen) ja
Johannes Kähkönen, Pohjii
ja Aromäki – Loimaa

Aili (s. Silvennoinen) ja Martti
Laine, Luhovaara ja
Loimaa – Loimaa

Lauri ja Tuula (s. Suikkanen)
Laukkanen, Laurin isä
Ihojärveltä ja äiti Titosta,
Alastaro ja Joutseno
– Raisio

Veijo ja Linnea Laukkanen,
Elisenvaara ja Kotka
– Helsinki

Loimaan Karjalakuoro

Aili (s. Pajari) ja Jaakko
Louhi, Mikrilä ja Heinävesi
– Vaasa

Martti ja Leena (s.
Karjalainen) Meskanen,
Korpisaari ja Leenan vanh.
Sakkolasta – Mellilä

Elvi Miikkulainen, Elisenvaara
– Loimaa

Aili Nevanperä (s. Turunen),
Lopotti – Ilmajoki

Anna-Maija Nurminen-
Lempinen (s. Mielonen)
perheineen, isä Aromäeltä
– Espoo

Marjatta (s. Hannus) ja Eino
Orpana, Ikaalinen ja
Soskua – Espoo

Anna Poskiparta,
Marianvaara – Loimaa

Marjatta Poskiparta ja Pentti
Kemppinen, Marianvaara
ja Savoja – Loimaa

Onni ja Maila (s. Rouhiainen)
Poskiparta, Rummunsuo ja
Räisälä – Loimaa

Hellä Rantala, Haapavaara
– Turku

Leena Rantala (s. Kojo)
perheineen, Lapinlahti ja
Hiitola – Tampere

Saini ja Martti Repo, Loimaa
ja Elisenvaara – Loimaa

Pirkko (s. Tirri) ja Pekka
Riikonen, molemmat
Otsanlahdelta – Pöytyä

Aili Ronkainen, Pohjii
– Pöytyä

Timo ja Hannele Rouhiainen
perheineen, Timon isä
Raholasta – Oripää

Riitta Sainio (s. Suveri)
perheineen, isä
Elisenvaaran Sikiönmäeltä
– Helsinki

Leena (s. Poutanen) ja Aarno
Salonen, Leenan juuret
Tervussa, Vampula ja Lahti
– Alastaro, Virttaa

Sikiön sukuseura ry

Eeva ja Arvi Silvennoinen,
Pielisjärvi ja Luhovaara –
Loimaa

Pauli ja Lilja (s. Laakso)
Sinkkonen, Aromäki ja
Ilmajoki – Loimaa

Irmeli (s. Laukkanen) ja Onni
Suvanto, Irmelin isä
Ihojärveltä – Turku

Jaakko Taitonen, isä
Kurkijoelta – Loimaa

Tauno ja Liisa (s. Pölkki)
Tukia, Haapavaara ja Alho
– Püikkiö

Aino Vehviläinen (s. Lukka),
Haapavaara – Imatra

Jaakko ja Sirpa Veikkolainen,
Luhovaara ja Laitila
– Alastaro

Jukka ja Anna-Maija
Veikkolainen, Jukan juuret
Kurkijoella ja Anna-Maijan
Raudussa – Loimaan
Kojonkulma

Eino ja Rauha Vepsä,
Haapavaara ja Juuka –
Loimaa

Leena (s. Möltsi) ja Jukka
Virtanen, Rahola ja
Halikko – Loimaa

Eila (s. Kalttonen) ja Yrjö
Väisänen, Alho ja Aromäki
– Loimaa

Esteri Äikää (s. Nielikäinen),
Alhonsalo – Loimaa

Kari ja Tuire Äikää sekä
nuoret, Karin vanhemmat
Kurkijoelta ja Tuire Salosta
– Loimaa

Hiitola

Matti ja Helena Ahokas,
Mustola Sope ja Kiukainen
– Pori

Ilmari ja Vellamo Eerikäinen,
Kilpolansaari – Pori

Hiitolan Pitäjäseura ry:n
hallitus ja jäsenet kautta
koko Suomen – Pori

Jouko ja Arja Hämäläinen,
Joukon juuret
Kilpolansaaresta ja
Hiitolankylästä
– Noormarkku

Rauni (s. Tutti) Kaija,
Mustola – Ulvila

Anja (s. Tattari) Karlsson,
Nehvola – Pori

Martti Karonen, Uusikirkko
– Ulvila

Terttu (s. Tattari) ja Kauko
Ketola, Nehvola ja Pori
– Noormarkku

Kalevi ja Toini Kokko,
Lumivaara, Oinaanvaara,
Hiitolankylä – Ulvila

Aino (s. Ijäs) ja Arvo Koppi,
Pukinniemi ja Imatra
– Noormarkku

Raija (s. Tattari) Laaksosen ja
Viljo Ylönen, Nehvola ja
Parikkalan Lamminsalo
– Pori

Mauri ja Tuija Lankinen,
Kavonsalmi ja Ulvila
– Kullaa

Kalevi Manninen, Kuoksjärvi
– Ulvila

Leena (s. Ahokas) ja Tarmo
Peltomaa, Mustola Sope ja
Luvia – Pori

Milja (s. Hänninen) ja Heimo
Peltomaa, Ulaskanniemi ja
Kullaa – Pori

Sinikka (s. Piippu) ja Mikko
Rajainmäki, Tujula ja
Kullaa – Pori

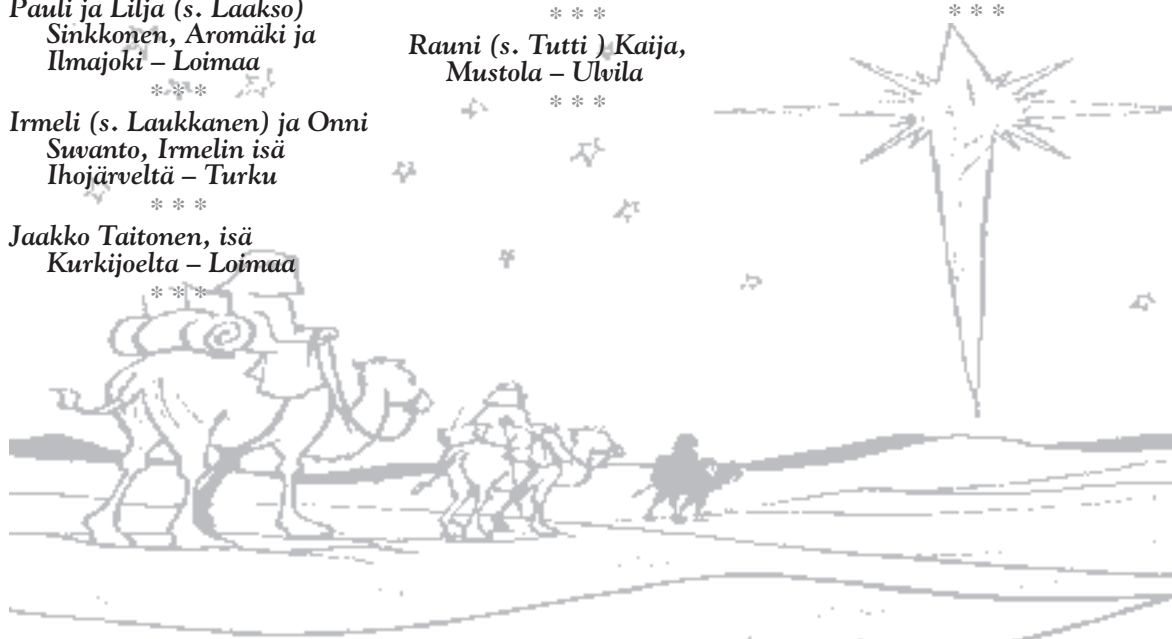
Pauli Salmelainen, Kuoksjärvi
– Tampere

Ritva Sirkesalo, Sääksmäki,
Valkeakoski – Tampere

Ritva (s. Tattari) Tillqvist,
Nehvola – Lahti

Kauko Veijalainen, Tiurala
– Mikkeli

Airi (s. Tattari) ja Pertti
Vihavainen, Nehvola ja
Haapalahti – Kullaa

Ajatuksia joulun alla

Joulun pitäisi olla iloinen, vaan mistä löydämme ilon sen.

Monen perheestä puoliso lähti, ei taida syttyä joulun tähti.

Ei löytynyt joulun lapselle majaa, nykylapset kokevat samaa. On kaksi kotia päällä maan, turvaa anna ei kumpikaan.

Mummot katsovat kuuhiussansa, mihin menet Suomen kansa. Nuo mummot itsessään voimattomat vain rukouksessa vahvat ovat.

Pyytää moni harmaahapsi: - Kuule meitä, joulun lapsi. Suojaa lapsia, suojaa meitä, anna turvaksi enkeleitä.

S. A.-V.

Jo joutuu joulu

Jo joutuu joulun aika, rullaportailta taivaaseen, sinne tavarataivaaseen. Siellä joululaulut soi, valot vilkkuu, kellot kilkkaa.

Naapurin vävy pääsi taivaaseen töihin, sinne mainostointotaivaaseen. On muuttunut sanojen mieli, sellainen ainakin kieli. Mikä tarkoitus lie?

Hyvää joulua kaikille iloisesti toivotin lähtiessään. Katseet tuimat sain. Muistin: ”Hehan ei joulua vietä, ovat sellaisessa uskossa.”

Jos on suotu terveyttä, silloin voimme viettää mieleisimmän joulujuhlan muistaen parasta lahjaa: pientä joulun lasta.

Hiitolan Pitäjäseura ry:n syyskokous Porissa

Juhani Lukasta uusi hallituksen jäsen

Hiitolan Pitäjäseuran syyskokous pidettiin marraskuun 6. päivänä. Kokousiltana ilma oli syksyisen sateinen, se ei ollut kuitenkaan pelottanut jäsenistöä, vaan mukaan oli uskaltanut 45 osallistujaa. Seuran puheenjohtaja Jouko Hämäläinen avasi kokouksen ilmaisten tyytyväisyytensä kulumassa olevan 40-vuotisjuhlavuoden vilkkaasta ja aktiivisesta toiminnasta.

Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin Kari Kaijo, ja pöytäkirjan pitäjäksi kutsuttiin seuran sihteeri Raija Laaksonen. Seuraavan vuoden jäsenmaksu päätettiin säilyttää entisellään, eli varsinainen jäsen maksaa 10 + ja kannattava jäsen vähintään 20 +.

Seuran toimintasuunnitelma sisälsi pitkälti jo perinteisiksi muodostuneita tapahtumia kuten tarinaillat, kotiseutumatkak, äitienpäiväjuhla, pilkki- ja onkikilpailut, kesäretki, jokin nuorille suunnattu tapahtuma ja tietysti vuoden kohokohtana Hiitolan pitäjäjuhlien järjestäminen yhdessä Hiitola-säätiön kanssa.

Rahastonhoitajan laatima tulo- ja menoarvio oli laadittu taitavasti periaatteella ”kaik mikä tulla, panna mäнемää”. Ainakin se paperilla näytti sellaiselta, koska lopputuloksena oli +- 0. Kokousväki hyväksyi tulo- ja menoarvion mukisematta.

Hiitolan Pitäjäseuran puheenjohtajaksi valittiin edelleen Jouko Hämäläinen. Syytä muutokseen olisi tuskin ollutkaan, olihan seura menestynyt hienosti niin piiritasolla kuin valtakunnallisestikin. Siitä meitä olivat kokouspöydällä

muistuttamassa upeat poikaalit ykkössi joituksista.

Hallituksesta äänestettiin

Hallituksesta erovuorossa ollut Sinikka Rajainmäki oli ilmoittanut, ettei ole enää käytettävissä. Hän oli hoitanut hallituksessa kiitettävästi paikkansa 10 vuoden ajan. Tänä aikana oli pidetty 74 hallituksen kokousta, Sinikalla ainoastaan seitsemän poissaoloa koko ajalta. Tässä oiva esimerkki muillekin hallituksessa työskenteleville.

Uuden hallituksen kokoonpano saatiin ratkaistuksi vasta äänestyksellä. Ääntenlaskun ajaksi keskeytetty kokous oli iloisesta puheensorinasta päätellen osallistujille mieluinen hengähdystauko.

Tulevana 41. toimintavuotena on Hiitolan Pitäjäseura ry:n hallitus seuraavanlainen.

Puheenjohtaja Jouko Hämäläinen, muut yhdeksän hallituksen jäsentä Väinö Bragge, Seppo Kaljunen, Raija Laaksonen, Reino Leppänen, Juhani Lukka (uusi), Aila Niemi, Leena Peltomaa, Milja Peltomaa, Tiina Reed sekä kolme varajäsentä, jotka ovat Virpi Nikkonen, Simo Riikonen ja Reijo Tuomala.

Tilintarkastajiksi valittiin edelleen Kaija Kokko ja Aira Järvenpää, varalla jatkavat Ilmari Eerikäinen ja Kyösti Kekki. Tiedotus seuran asioista tapahtuu ilmoittamalla Satakunnan Kansassa, Karjalassa ja Kurki-jokelaisessa, lisäksi tammi-kuussa postitetaan jäsenkirje. Myös netistä www.hiitola.fi -sivuilta löytyy tietoa Hiitolan Pitäjäseura ry:stä ja sen järjestä-

Tämän kuvan kokous pidettiin viime kesäkuussa Hiitolaan tehdyllä kotiseutumatkalla. Turun yliopiston Porin yksikön tutkija fil.maist. Kirsi Niukko ja muut matkalaiset tutkivat karttaa ja kotikyläpiirrosta Nehvolasta.

mistä kotiseutumatkoista ja muista tapahtumista.

Kokouksen jälkeen ilta jatkui laulun ja soiton merkeissä. Tarmo ja Evakot laulattivat Terttu Ketolan sanoittamia Karjalan kaihasta kertovia lauluja. Terttu Ketolan syksyllä ilmestyneestä runokirjasta löytyy näiden laulujen sanat ja runsaasti muita toinen toistaan upeampia runoja.

Hallitus järjestäytyi

Uusi hallitus kokoontui järjestäytymiskokoukseen 29.11. Kokouksessa oli milteipä koko hallitus paikalla. Hallituksen jäseniä on yhdeksästä eri Hiitolan kylästä: Kilpolasta, Mustolasta, Veijalasta, Kopsalasta, Nehvolasta, Ulaskanniemestä, Hiitolankylästä, Un-

kolasta ja Marjakoskelta. Tai ehä meist kukkaa sielt’ oo, mut juuret on kaikil tiu-kast’ kotkylä mullass’, ja näihä se pittää ollakki.

Kokouksessa tehtiin seuraavat henkilövalinnat. Varapuheenjohtajaksi valittiin Reino Leppänen, sihteeriksi Raija Laaksonen, rahastonhoitajaksi Milja Peltomaa. Jäsenasiat hoitaa Raija Laaksonen. Hiitolan Pitäjäseuran järjestämien kotiseutumatkojen vetäjinä toimivat Milja Peltomaa ja Raija Laaksonen, ja kalastusasiat hoitaa Seppo Kaljunen.

Hiitola-säätiön ja pitäjäseuran tuotemyynnin hoitaa Raija Laaksonen. Naistomikunnan vetäjänä toimii Leena Peltomaa. Seuraa edustavat kokous- yms. ti-

laisuuksissa puheenjohtajat ja sihteeri.

Vielä yksi seuramme järjestämä tapahtuma on tämän loppuvuoden aikana jäljellä. 23.12. eli neljanteenä adventtina klo 16 kokoonnumme Keski-Porin kirkkopuistoon Karjalaan jääneiden vainajien muistomerkille. Siellä on kaikkien karjalaisten yhteinen kynttilätervehdys menneitä sukupolvia muistaen. Tule siekii mukkaa.

Vuoden lähestyessä loppuaan on aika toivottaa teille kaikille Rauhallista Joulua ja entistä parempaa uutta vuotta.

”Jo hiljenee vuoden askareet ja aherrus syksyn työn, talleta mielees’ hetket hiljaiset ja rauha jouluyön.”

Raija Laaksonen

Suomen lippu

Meillä on arvokkaan näköinen sinivalkoinen Suomen lippumme, joka juhlistaa juhlapäivämme, ei ainoastaan virallisina liputuspäivinä, vaan meillä on myös lupa ja oikeus nostaa lippumme korkeuksiin joko ilon tai surun täyttämän rinnoin, kun on juhlaa perhepiirissä.

Suomen lipulla on puhtaasti värit. Sininen heijastaa taivaansineä ja valkoinen puhdasta luontoa lumihankineen. Jokaisen suomalaisen rinnan täyttää suuri ilo lipun noustessa korkeuksiin.

Taas olemme eläneet tätä vuotta niin pitkälle, että saimme kohottaa lipun salakoon merkiksi itsenäisestä

valtiosta. Näinhän ei aikojen saatossa ole aina ollut, milloin on määrännyt lipun värin itä, milloin länsi. Mutta nyt me saamme päättää, milloin lippumme huumaa meidän juhliemme kunniaksi.

Virallisia liputuspäivämme ovat Kalevalan päivä eli suomalaisen kulttuurin päivä helmikuun 28. päivänä, Vappu eli suomalaisen työn päivä toukokuun 1. päivänä, äitienpäivä toukokuun toisena sunnuntaina, Puolustusvoimain lippujuhlan päivä kesäkuun 4. päivänä, juhannus eli Suomen lipun päivä kesäkuun 20. päivän ja 26. päivän välisenä lauantaina, itsenäisyyspäivä joulukuun

6. päivänä sekä päivät, jolloin eduskuntavaalit toimittetaan ja tasavallan presidentti astuu toimeensa. Lisäksi liputetaan joinakin muinakin vaali- tai kansanäänestyspäivinä. Ahvenanmaalla on edellisten lisäksi vielä kolme omaa virallista liputuspäivää.

Yleisiä liputuspäiviä ovat 5.2. J. L. Runebergin, 19.3. Minna Canthin, 9.4. Mikael Agricolan päivät, 27.4. Kansallinen veteraanipäivä, 12.5. J. V. Snellmanin, 6.7. Eino Leinon, 10.10. Aleksis Kiven, 24.10. YK:n sekä 6.11. Ruotsalaisuuden päivät. Kaatuneitten muistopäivänä eli toukokuun kolmantena sunnuntaina liputetaan

niin ikään. Ennen tuona muistopäivänä laskettiin päivällä neljäksi tunniksi lippu puolitankoon, mutta nyttemmin tavasta on luovuttu.

Edellisiin kun vielä lisäämme omat perhejuhlamme, on lipulla todella käyttöä, mutta aina se on yhtä arvokkaan ja uljaan näköinen. Itse ilahdun, kun hiihtäjät ym. kilpailijat, jotka pääsevät korkeimmalle korokkeelle, vilkuttelevat siniristilippuamme Maamme-laulun kaikuessa. Itsenäisen Suomen puolesta liputtaen

Aino Koppi
Noormarkusta

Ilmi Kärävä:

Räsäset Kurkijoella

osa 4

Malttamaton Aino

Muistelujeni lopuksi yrittän kuvata, millainen kukin Räsäsen lapsista oli luonteeltaan. Vanhin sisareni Aino oli meistä se, jolla oli vilkkain mielikuvitus, vähän liiankin vilkas koko elämän ajan. Sen takia hänestä kai tulikin nuorisokirjailija. Hän oli aina levoton ja malttamaton. Kesken töidenkin hänen piti juosta Karttusille parinsadan metrin päähän saamaan uusia elämyksiä.

Yhtenä kesänä Ainin päähän pälkähti, että hän menee yöksi nukkumaan leikkimökkiimme, jonka isä oli meille rakentanut, kun olimme olleet pieniä. Se oli punainen, ikkunan- ja ovenpielet olivat valkeat. Mökki oli meillä ahkeraan käytössä. Aino oli kantanut mökkiin kevyen huvilasängyn.

Tuli ilta, ja menimme kaikki nukkumaan. Äiti, isä, Topi ja Sirkka nukkui- vat makuuhuoneessa. Sirkkan sänky oli ikkunan kohdalla. Elsa, Laina ja minä nukuimme vintillä. Oli mukavaa, kun oli tilaa vaihdella nukkumapaikkoja.

Minä nukuin sikeästi. Keskiyöllä kuulin unen läpi jotain epätavallista hälinää. Alhaalta kuului isän ääni: ”Onko nyt sota vai tulipalo?” Elsa ja Laina juoksivat alakertaan, mutta Ilmi vain nukkui.

Aino oli leikkimökissä herännyt johonkin ääneen ja nähnyt unta, että karvainen käsi oli työntynyt ikkunasta sisään. Kahuissaan Aino oli ottanut mökistä tinakannun käteensä ja rynnännyt ulos juosten pihan poikki talon toiselle puolelle. Hän oli hypännyt makuuhuoneen ikkunan kohdalla kivijalan reunalle. Samalla hän oli lyönyt tinakannulla ikkunan rikki. Sirkka oli saanut lasinsirpa-

leet päälleen sänkyynsä.

Aino oli huutanut, että kellarissa oli varkaita. Hän oli nimittäin kellarin ohi juostessaan nähnyt, että kellarin ovi oli auki.

Jos kellarissa todella olisi ollut joku, tämä joku olisi varmasti Ainin nähdes- sään paennut; mahtoi olla aikamoinen näky, kun Aino valkoisen- ja oranssinkirjassa pyjamassaan, pitkä tukka hajallaan liehuen oli pinkonut pihan poikki tinakannu uhkaavasti kädes- sään.

Äiti torui Elsaa ja Laina, kun nämä olivat jättäneet minut nukkumaan vintille, olisi voinut olla vaikka tulipalo. Sirkka ei ollut saanut naarmuakaan sirpaleista. Herättyäni tulin alas,

”Tällä se rosvo raapi ruokasalin ikkunaa, jossa oli karpäsverkko, ja yritti päästä sisälle. Tämän äänen minä kuulin”, selitti Aino.

otin Sirkkan sängystä lasinpalan ja vein sen salaa kellarin rappusille.

Aino löysi lasinpalan, mikä oli ollut tarkoitukseni- kin. ”Tällä se rosvo raapi ruokasalin ikkunaa, jossa oli karpäsverkko ja yritti päästä sisälle, tämän äänen minä kuulin”, selitti Aino. Minä en koskaan kertonut, että minä olin ottanut tuon lasinpalan Sirkkan sängystä. – Mökin veivät ryssät Moskovan rauhan jälkeen Lopottiin kioskiksi.

Keskikoulusta päästyään Aino meni Säämingin emäntäkouluun oppimaan keittotaitoa. Sieltä hän sai uusia ruokareseptejä. Joskus hän auttoi äitiä keittiö- töissä. Myöhemmin hän matkusteli paljon ja kirjoit- teli lehtiin matkakuvauksia.

Realistinen Elsa

Varsinkin Ainoon verrat- tuna Elsalla oli jalat tuke-

vasti maassa. Hän oli koti- ihminen, joka ei kesken työnteon lähtenyt juoksen- telemaan, vaan teki aloitta- mansa asian tunnollisesti valmiiksi. Jo koulussa hän oli hyvä käsitöissä. Hänen neuleensa olivat tasaisia ja kauniita. Kuulustellessaan minulta läksyjä, eritoten matematiikkaa, Elsa oli kärsivällinen opettaja.

Keittiössä hän osasi lei- poa hyviä kakkuja. Elsan valmistama erikoisherku oli ”sillikaviaari”, jonka hän teki hienoksi hakatusta sillistä, korppujauhoista ja kermasta. Taisi siinä olla sipuliakin. Aina hänen sitä Kurkijoella valmistessaan odotimme innokkaina, mil- loin pääsisimme levittä- mään sitä hapanleivän pääl- le.

Koko elämänsä ajan Elsa rakasti yli kaiken kukkia. Myös perhosia hän ihaili. Hän opetti minulle, miten saisin pyydystetyksi ohitse pörrääviä turilaita: ne piti kopauttaa kädellä maahan.

Koulun jälkeen Elsa aloitti maatalousopinnot yliopistossa. Opintoihinsa liittyvänä toisena harjoitte- lusesänä hän tuli Sortava- lan Karmalassa sijaitsevan Variksenmäen kartanoon, jonka isäntänä oli Jaakko Joeli Väisälä. Jaakko oli ol- lut isämme Veli Räsäsen oppilaana Kurkijoen maa- miesopistossa. Elsan ja Jaakon häät vietettiin meil- lä kotona, itse vihkiminen oli Kurkijoen kirkossa kuu- dentena tammikuuta 1938.

Värikäs Laina

Laina rakasti jo lapsena rahoja. Isällä oli vanhojen venäjänaikaisten kolikoi- den kokoelma, joka oli Lai- nan leikkien välineenä pik- kutyttöinä. Mummo arve- likin, että Lainasta tulisi pankkineiti. Ei tullut pank- kineitiä, vaan rahakas ap- teekkari. Hän oli kaikissa asioissa meitä muita parem-

Heinäkuista kesää vietettiin rentoutuen ja leikkien Vätikässä 1930-luvulla.

pi, jopa rahan hankinnassa.

Lainan taitoihin kuului myös kasvitiede, jota hän oppi käydessään isän mukana paljon luonnossa sekä Kurkijoella että Simossa. Laina matkusteli myöhem- min laajalti ja nimenomaan tropiikin kukkia katso- maan: Etelä-Afrikkaan, Etelä- ja Keski-Amerik- kaan, Kiinaan ja Kaakkois- Aasiaan. Pohjois-Ameri- kassa ja Etelämerelläkin hän kävi. Hänestä tuli tro- piikin kasvien erikoistunti- ja.

Laina oli luonteeltaan iloinen, hyvä tarinoija, joka osasi kertoa hyvin hauskas- ti ja värikkäästi erilaisista sattumuksista ja matkois- taan. Kerran Kurkijoella hän tuli nauraen kotiin kir- kosta ja kertoi, mitä sillä kertaa oli tapahtunut: Villa- Petri -nimisen erakkosaa- ren asukas Matti Nokelai- nen oli juuri vihitty avioliit- toon. Kun pappi oli kysynyt Matilta, tahtoiko tämä ottaa vaimokseen vieressään sei- soneen naisen jne., Matti oli vastannut: ”Juu.”

Samalla sormus oli pu- donnut Matin kädestä ja vierinyt pitkin kirkon latti- aa. Morsian oli lähtenyt juoksemaan sormuksen pe- rästä, kontannut penkin alle ja lopulta palauttanut sor- muksen sulhaselle, joka sit- ten oli pannut sormuksen morsiamen sormeen asi- aankuuluvien menoin.

Käkisalmen yhteiskou- lussa Laina jostakin syys- tä ruvettiin kutsumaan Kus- tuksi. Tätä nimeä hänestä käytettiin usein myöhem- minkin.

Vauhdikas Sirkka

Sirkka oli vilkas ja vauh- dikas jo lapsuudessaan. Aina piti juosta kilpaa tai hypätä pituutta taikka kor- keutta. Kouluaikana Liisa Karttunen kirjoitti Sirkasta: ”Sirkall’ on monta harras- tusta, hän renkaissa pyörii ja runoja rustaa. Vaan kun saapuu ilta musta, eniten hän pitää luistelusta.”

Mummo ennusti: ”Tuo tyttö elättää vielä itsensä juoksemalla.” Sirkasta tuli voimistelunopettaja. Sirkka oli aina toista mieltä kuin me muut. Mummon kanssa hän riiteli usein. Paratiisi- maisella Kurkijoellakin oli käärmeitä, paljon kytäkin. Me muut pelkasimme ja in- hosimme niitä. Ainoastaan Sirkkan mielestä ne olivat kauniita ja ihania.

Jossain vaiheessa Sirkka oli ihastunut maamiesopis- ton oppilaaseen Veikko Tol- veseen. Syyslomalla 1939 tultuamme Käkisalimesta Kurkijoelle Sirkalla oli sa- lainen tapaaminen Veikon kanssa Etu-Paratsussa. Minä olin esiliinana Paato- sen apulaisen Maija-Liisan kanssa.

Ihastus oli molemmin- puolista. Se kesti sodat ja rauhan. Kun Sirkka valmis- tui, Sirkkan ja Veikon häitä vietettiin Kuopiossa 21.5.1945.

Satutäti Ilmi

Minä puolestani rakastin käärmeitä lukuun ottamatta kaikkia eläimiä: lintuja, oravia, kärppiä ja hyönteis-

siäkin. Kurkijoella olikin paljon hyönteisiä, kuten heinäsiirkoja, kultakuoriai- sia, turilaita, sittiäisiä, su- keltajia, mutta ennen kaik- kea perhosia. Kaikkien meidän mielestä perhosista kaunein oli isoapollo, jol- laista en Kurkijoelta lähden jälkeen ole enää koskaan nähnyt.

Iltaisin lentelevät kiitäjä- perhoset, kuten horsma- ja matarakkiitajat olivat kauniita samoin kuin sinisilmäkiit- täjä, jolla oli takasiivissä isot siniset silmäkuviot. Ke- sätehtävänä lukiota varten oli hyönteisten kerääminen. Minulla oli syyskuun 1939 alkuun mennessä laaja ja kaunis hyönteiskokoelma.

”Topi sai paljon ystäviä ja harrasti kaikenlaista, muun muassa soutua, ja osallistui jopa Helsin- gin olympiakisojen soutukilpailuun kevye- nä mutta kovaäänisenä perämiehenä.

Jostain syystä niitä ei kou- lun alettua pyydettykään koululle, oliko syynä ehkä sodan pelko?

Toinen rakkauteni olivat sadut. Niitä, sekä kirjoista lukemiani että itse keksi- miäni, kerroin naapurien lapsille ja lopulta, paljon myöhemmin, sisarteni lap- sille ja lastenlapsillekin.

Luonnonystävä Topi

Topi oli todellinen luon- nonystävä. Hän kulki isän mukana Laatokalla vieläkin enemmän kuin me muut.

Tämä maisema tuli Räsäsillemkin tutuksi ja rakkaaksi Kurkijoen vuosina. Kuvassa Kurkijoen maa- miesopiston rakennuksia, taustalla Kurkijoen kirkko.

Räsästen äiti ja lapset. Vasemmalta Elsa, Laina, äiti, Topi, Sirkka, Ilmi ja Aino.

Jouluristikko

Ratkaisu julkaistaan seuraavassa Kurkijokelaisen numerossa, joka ilmestyy 28.12.

[illegible]

Me tytöt teimme enemmän ”hupimatkoja”. Veneretket kovassakaan tuulessa eivät Topia pelottaneet, mutta Kurkijoen ja Käkisalmen välisessä linja-autossa Topi voi aina pahoin. Tie oli mahdottoman mutkikas, kuoppainen ja mäkinen varsinkin Kurkijoen päässä.

Isän kanssa Topi teki kalastusretkiä, joilla he tutustuivat myös lintusaariin. Linnuista tulikin Topin tärkein harrastus musiikin ja telinevoimistelun lisäksi. Voimistelutaidon hän oppi Käikisalmen yhteiskoulun voimistelutunneilla.

Topi hakeutui Turkuun opiskelemaan luonnontieteitä. Hän tahtoi selvästi itsenäistyä sisarten valvon-
nasta ja hoivailusta. Me muuthan opiskelimme Helsingissä. Luonteeltaan Topi oli avoin ja ystävällinen, mutta myös kiivas ja kiukuinen.

Topi sai paljon ystäviä ja harrasti kaikenlaista, muun muassa soutua, ja osallistui jopa Helsingin olympiakisojen soutu kilpailuun kevyenä mutta kovaäänisenä perämiehenä. Topin opinnot kestivät pitempään kuin meillä Helsingissä opiskel- leilla.

Muistojen Kurkijoki

Kurkijoesta on lukematomia muistoja ja muistikuvia, olen edellä esittänyt ne, jotka parhaiten ovat jääneet mieleeni. Tarkoituksenani on ollut saada annetuksi jälkipolvillemme kuva Räsästen Kurkijoesta 1920- ja 1930-luvuilla.

Olen vuosien mittaan miettinyt, minkälaisia ihmisiä me Räsäset oikeastaan olimme ja olemme. Vaikka

sukujuuria on Suomen eri puolilla, olemme käsitykseni mukaan mieleltämme kovin karjalaisia.

Mutta perusolemukseltamme me olemme kyllä sekarotuisia: savolais-peräpohjalaisia. Ainoastaan Topi ja minä olimme alun alkujaankin karjalaisia. Me kaksi synnyimme Kurkijoen, meidät kastettiin Laatokan vedellä, kasvuymäristömme oli Kurkijoki, ja sanoimme ”mie” ja ”sie”

sekä ”myö” ja ”työ”.

Millaisiakahon meistä kaikista olisi tullut, jos perheemme olisi jäänyt Lapu-alle ja minä ja Topikin olisimme ihanan Kirkkiohen lapsuutemme sijasta varttuneet Pohjanmaalla? Vastaus tähän kysymykseen jäänee saamatta, ellei edellä esittämistäni muisteluista ole jotain pääteltävissä. – En tiedä, olisiko sillä edes merkitystä.

Entä jos olisimme voi-

neet jäädä Kurkijoelle? Itäinen naapurimme esti meitä saamasta koskaan vastausta tähän: otti meiltä Karjalan. Sitten se jätti sen oman onnensa nojaan, poltti tai raunioitti talot ja kirkot sekä jätti aikaisemmin hyvin hoidetut pellot kasvaamaan vain ohdaketta. Tämä ei ole lähtenyt mielistämme.

Helsingissä 28.8.2007

Ilmi Kärävä

Kaikki kuusi lasta: vasemmalta nuorimmasta alkaen Topi, Ilmi, Sirkka, Laina, Elsa ja Aino Räsänen.

Eskon puumerkki

Uunipaisti, lohapiirakka ja mustikkarättänä

Karjalan Liiton naistomikunta on valinnut vuoden 2008 karjalaisiksi ruuiksi ruskealaisen uunipaistin sekä laajemminkin tunnetut lohapiirakan ja mustikkarättänä. Nämä valinnat sopivat niin kotikeittiöön kuin suuren joukon tarjoiluksi. Vuoden ruuat ovat perustaltaan tuttuja eri puolilla Karjalaa.

Karjalan Liiton naistomikunta päätyi tällä kertaa valinnoissaan ruokiin, jotka sopivat erityisen hyvin joukkoruokailuun ja jotka ovat monien pitäjien perinneruokalistalla. Valitut ruuat myös sopivat tarjottavaksi arkisesta aterista juhlaruokiin.

- Eri paikkakuntien perinneruuat ovat suuri rikkaus. Ne ovat kulttuuriperintöä, joka herättää monia muistoja ja jota voi hyödyntää monessa eri tilaisuudessa, toteaa Karjalan Liiton

naistomikunnan puheenjohtaja, kotiseutuneuvos Aira Viitaniemi.

Uunipaisti (karjalanpaisti) on lähes yhtä tunnettu kuin karjalanpiirakka. Vuoden ruuan ohje on Ruskealasta Laatokan Karjalasta. Paistin lisukkeena tarjotaan keitinperunat, salaattia, puolukkaa tai suolakurkkua.

Lohapiirakka kuten muutkin Karjalasta tunnetut kalapiirakat on kätevä ison joukon pikkulämmin. Lohapiirakka sopii myös kahvin kanssa tarjoiltavaksi.

Jälkiruuksi tarjottava mustikkarättänä tuo mieleen kesäpäivät ja tuoret mustikat. - Lapsuudessa rättänä, mustikat taikina-kuoressa, oli suurta herkkua. Sitä suositellaan tehtäväksi tänäkin päivänä, sillä se on edullinen ja - ah niin - maistuvainen jälkiruoka vaikkapa jäätelön tai kerman kanssa, kuvailee Aira Viitaniemi.

Näin valmistat herkulliset karjalaiset perinneherkut:

Uunipaisti Ruskealasta

350 g sianlihaa
350 g naudanlihaa
350 g lampaanlihaa
2 sipulia
1 pieni lanttua
3-4 porkkanaa
Mausteeksi pippuria, suolaa ja vettä.

Pilko lihat kananmunan kokoisiksi paloiksi. Pane lihat uunivuokaan, lisää pilkotut kasvikset ja mausta. Laita osa sianlihasta päälle, jotta se ei kuivaa. Lisää vettä niin paljon, että ainekset melkein peittyvät. Kypsenä 180 °C:ssa noin 2,5-3 tuntia.

Lohipiirakka

4 dl kypsää puuroriisiä
4 keitettyä kananmunaa murskattuna
300 g graavilohta
valkopippuria

Taikina:
2,5 dl maitoa
25 g hiivaa
1,5 dl vehnäjauhoja
0,5 tl suolaa
50-100 g voisulaa

2 dl vehnäjauhoja
Murena hiiva lämpimään maitoon ja alusta. Lisää 1,5 dl jauhoja hyvin sekoittaen. Anna taikinan kuplia 3-5 tuntia. Lisää suola, voisula ja loput jauhot.

Alusta notkea taikina (taikina tulee kaksi piirakkaa). Kaulitse taikina levyksi ja nosta levy uunipellille niin, että puolet jää kanneksi. Lisää pellille riisit, munamurska ja mausta pippurilla. Levitä lohiviipalet täytteen päälle. Nosta reunoja täytteen päälle ja voitele ne vedellä. Käännä taikina kanneksi ja yhdistä reunat. Koristele piirakka taikinanuhoin ja pistele kuorimaveitsen kärjellä suomukuvioita pintaan.

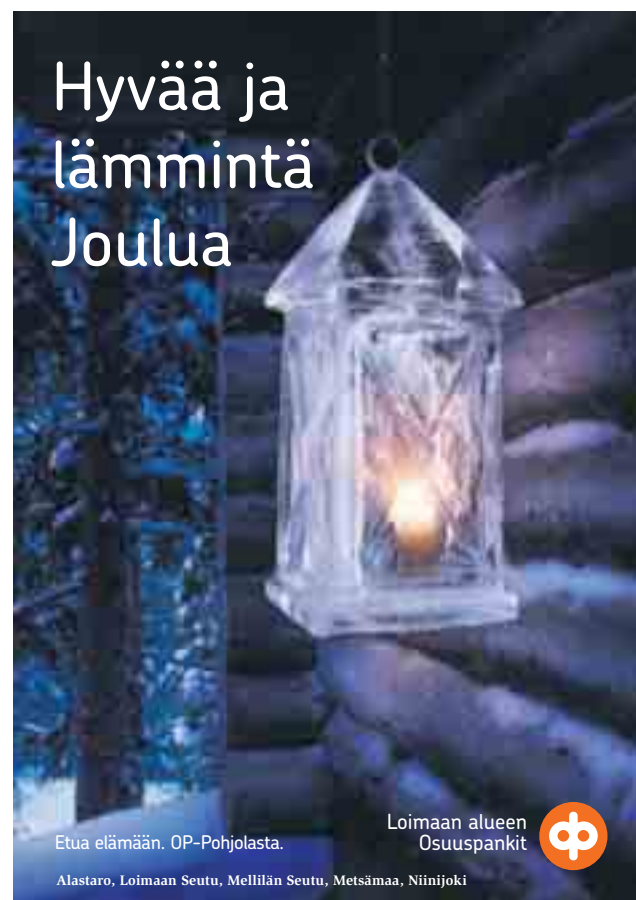
Paista piirakka 200 °C:ssa noin 30 minuuttia.

Mustikkarättänä

2 l mustikoita
1 dl sokeria
1 tl perunajauhoa
Sekoita ainekset ja pane uunivuokaan.

Taikina:
250 g voita sulatettuna
0,5 dl sokeria
4-5 dl ruisjauhoa
1 tl leivinjauhoa
Sekoita taikina pöperö-maiseksi ja peitä marjat. Paista uunissa 160 °C:ssa noin 1 tunti.

Karjalan Liitto

Etua elämään. OP-Pohjolasta.

Loimaan alueen Osuuspankit

Alastaro, Loimaan Seutu, Mellilän Seutu, Metsämaa, Niinijoki

TILAA
Kurkijokelainen
Kurkijokelainen,
Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
puh. (02) 762 2551
tai 050-521 3336
toimitus@kurkijokelainen.inet.fi

ONKS TIETOO VASTAUKSET

1. Kyösti Kallio
2. Salla
3. 73 kappaletta
4. noin 1000 vuotta sitten
5. Jämsässä
6. kaamos
7. Laatokan ja Äänisen (Äänisjärven)
8. Itämeressä
9. kalkkikivi ja savi (ja kipsiä muutama prosentti)
10. sisäministeri

Asianajajia

ASIANAJAJA
on asianajajaluetteloon hyväksytty lakimies, jolla on säädetty kokemus ja taito. Asianajajan toimintaa valvovat Asianajajaliitto ja oikeuskansleri. Asianajotoimistot hoitavat myös maksuttomia oikeudenkäyntejä ja oikeusturva-asioita.

Asianajotoimisto HEIKKI RANTANEN

Varatuomari
Julkisen Kaupanvalvostaja
Kauppalanenkatu 9-11 B, Loimaa
p. (02) 762 2888, fax 762 2313
heikki.rantanen@kolumbus.fi

Asianajotoimisto JARI HEIKMAN OY

AA, VT Jari Heikman
AA, VT Katri Ranta-Eskola
VT Kaarina Nylamo
Turuntie 8-14, II krs. Loimaa
Puh. (02) 762 4400, fax 763 1301
jari.heikman@aatsto.inet.fi
www.heikman.com

Hyvää Joulua ja Onnea Vuodelle 2008!

MUSIIKKIVÄEN PALVELUPAIKKA LOIMAAN MUSIIKKI

Puh. 7622 950,
Oikokatu 3
Avoimena: ma-pe 10-17.30 la 10-14.00

KukkaBox

Puh. 762 2669

Vastapäättä Loimaan Aluesairaala

Taksvärkkituotto

Koulun historian ja juhluvuoden kunniaksi Elisenvaaran yläkoulu oli päättänyt tänä syksynä lahjoittaa osan taksvärkkituotosta Kurkijoki-Säätiölle. Tuotto luovutettiin juhlaillaksi päiväjuhlassa. 2 000 euron shekin vastaanotti Säätiön valtuuskunnan puheenjohtaja Pertti Hartikka.

Kurkijoki-Säätiön hallitus miettii saamilleen rahoille hyvän käyttötarkoituksen ja kertoo siitä päätöksen tehtyään. Kurkijoki-Säätiön luottamushenkilöt olivat hyvin yllättyneitä ja

iloisia nimenomaan ”omalta” koululta saamastaan merkittävästä lahjoituksesta.

Taksvärkkiliike täytti tänä syksynä jo 40 vuotta, sillä ensimmäisen kerran koululaiset keräsivät päivätyöllä rahaa kehitysmaiden nuorille vuonna 1967. Keräyksiä on suoritettu jo kahden sukupolven ajan. Ensimmäinen kohde oli Perussa. Tänä vuonna taksvärkillä kerättiin rahaa Kenian katulasten ammattikoulutautumiseen ja työllistämiseen.

Iloinen vartti

Suomi vietti yhteistä iloista varttia itsenäisyytemme 90-vuotispäivän kunniaksi keskiviikkona 5.12. klo 12. Kyrön torille ”Sinistä ja valkoista” laulamaan olivat saapuneet mm. Paula Tuhkanen (vas.), Reino Tuhkanen, Eevi Nevala ja Sirkka Hartikka, jotka kaikki kuuluvat Kyrön Seudun Karjalaisiin.

Sydämelliset kiitokset muistamisesta ja osallistumisesta 80-vuotisjuhlaamme!

Rauhaisaa joulunodotusta!

Elisenvaaran koulu ja lukio

*Hyvää Joulua ja
Rauhallista Uutta Vuotta
t. Hiitola-säätiö*

Kiitämme hyvästä yhteistyöstä ja toivotamme Rauhallista Joulua sekä Onnellista Vuotta 2008!

Kurkijoki-Seura ry

Hiitolaiset ry:n hallitus toivottaa
*Rauhallista Joulua ja
Onnellista Vuotta 2008*

Hyvää Joulua ja Onnellista Uutta Vuotta 2008!
SPOY
SATAKUNNAN PAINOTUOTE OY
Ratatie 6, 32800 Kokemäki, puh. 02-523 2500, fax 523 2511

Erikoishammasteknikko

EHT-liiton jäsen

MARKO ROSENDAHL

Vastaanotto Heimolinnankatu 14 Loimaa

Ajanvaraus puh. (02) 763 1179

ERLUND-talo

Hengittävä hirsitalo. Rakenteissa ei muoveja eikä epäorgaanisia aineita. Englannin MTV:n valinta Suomen edustajaksi Grand Designs-ohjelmaan.

Asu terveellisesti, hengitä vapaasti unelmiesi talossa, Erlund-talossa!

MELLILÄN HIRSITYÖ
Ysitys 345, 32300 MELLILÄ

Kotimaan myynti:
Juhani Eklund p. 0400-530 979
e-mail: myynti@erlund-house.com